

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Kraft, Emma.; af Emma Kraft.

Kæmp for alt hvad du har kært : To

Fortællinger for Ungdommen

København : H. Hagerup, 1900

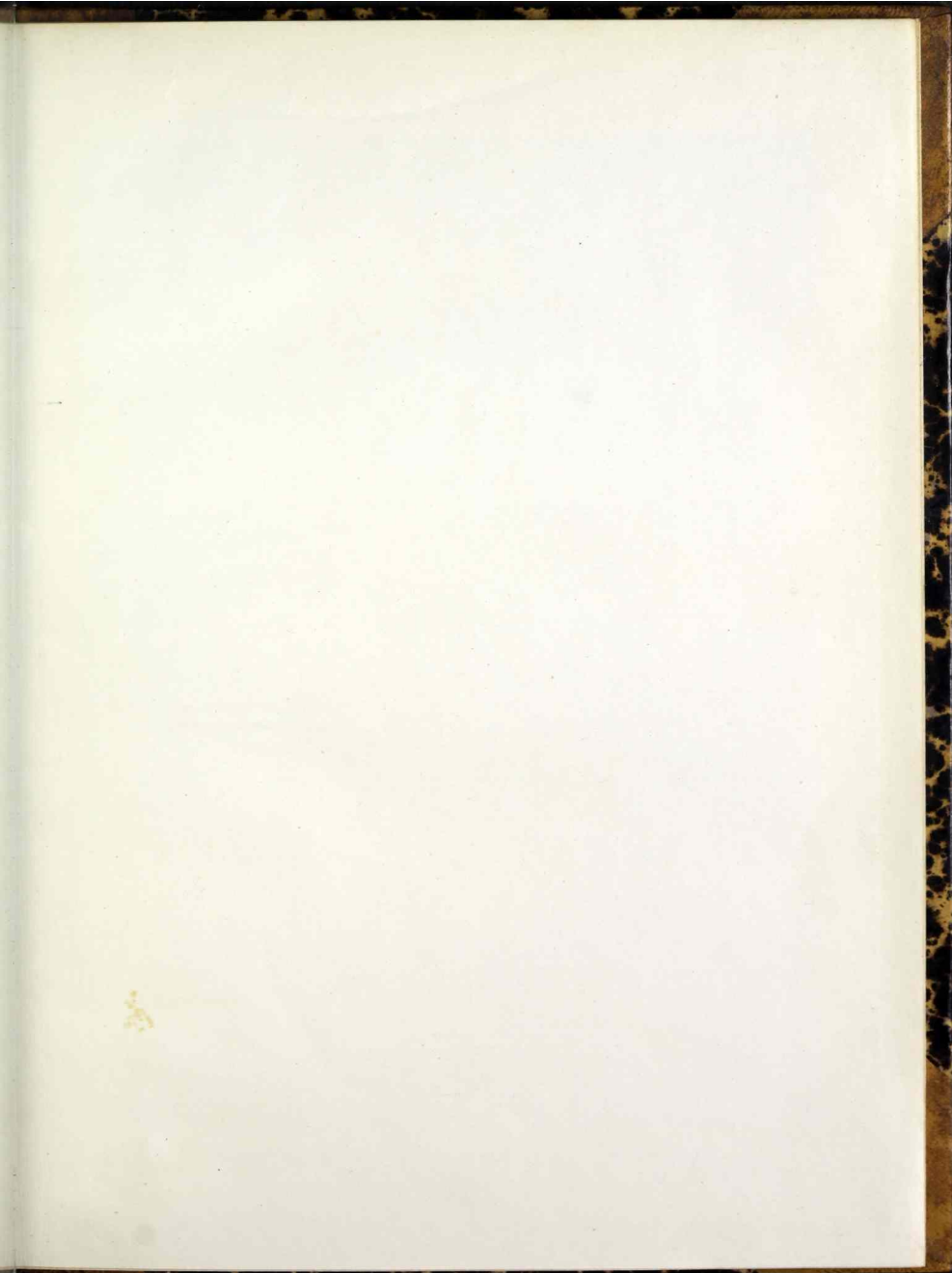
78 s. :

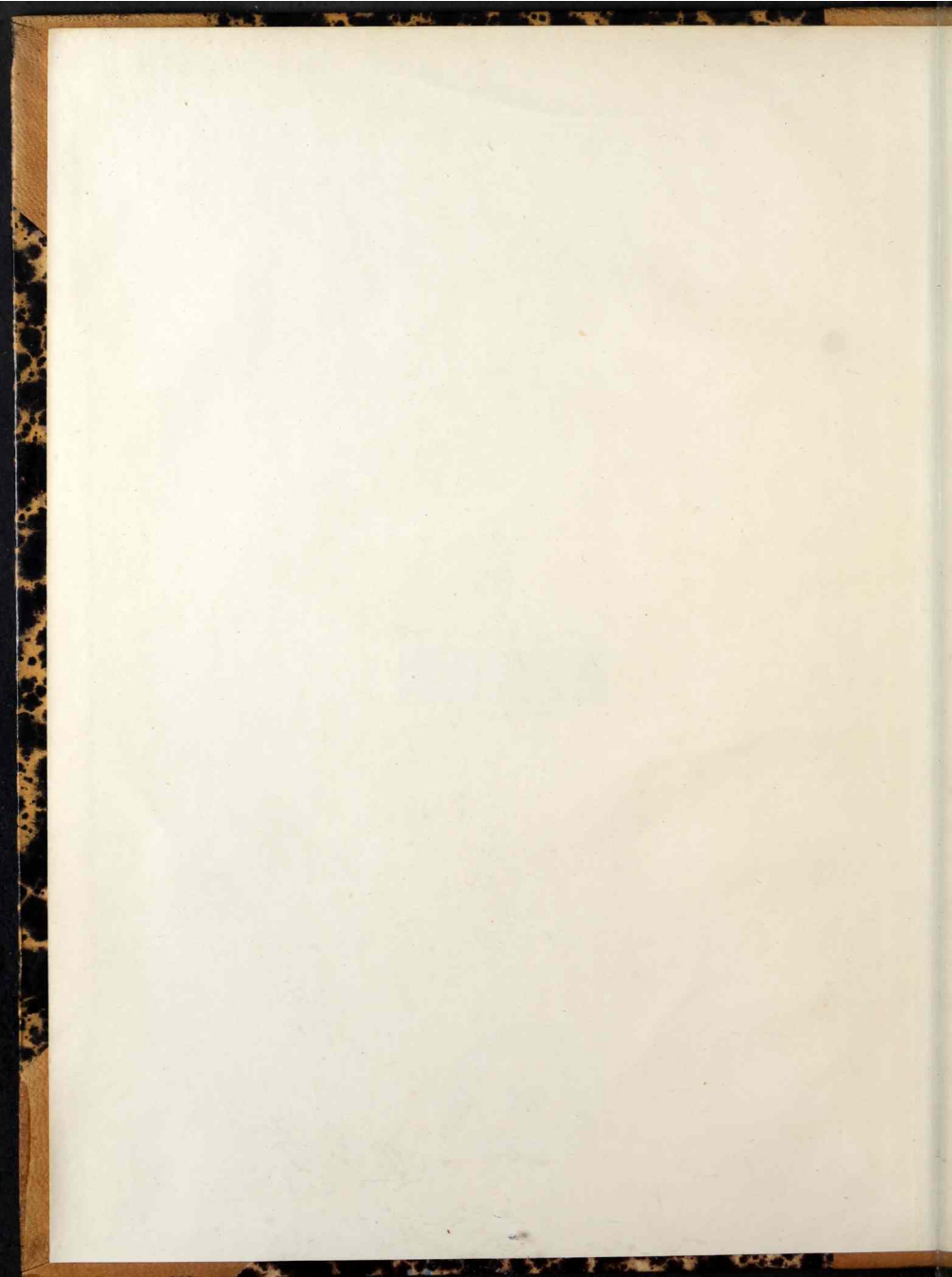
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

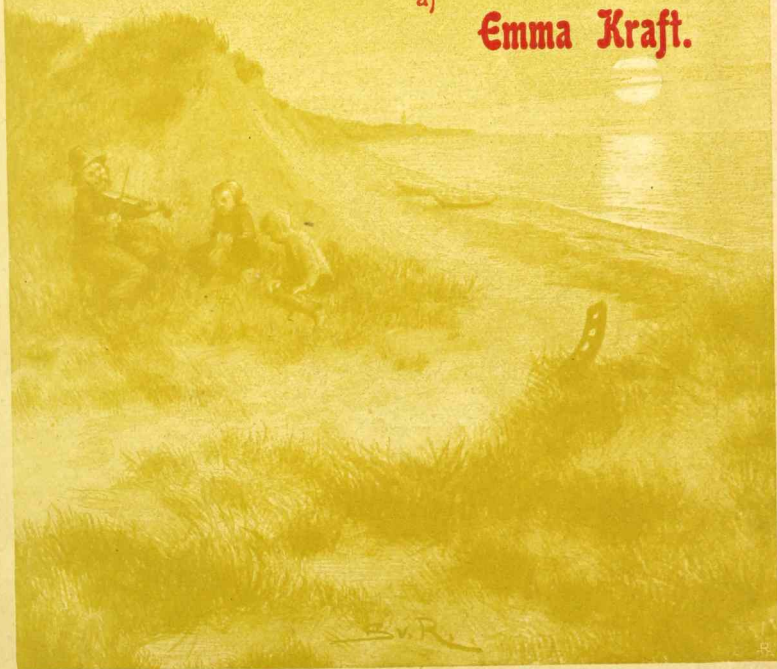

Kæmp for alt hvad du har kært!

To Fortællinger

af

Emma Kraft.

Kjøbenhavn · H. Hagerups Forlag

Hovedkommissionær for Norge: H. Aschehoug & Co.

Learned for all hands

Learned for all hands

Learned for all hands

Learned for all hands

Learned for all hands

Kæmp for alt hvad Du har kært!

To Fortællinger for Ungdommen

af

Emma Kraft.

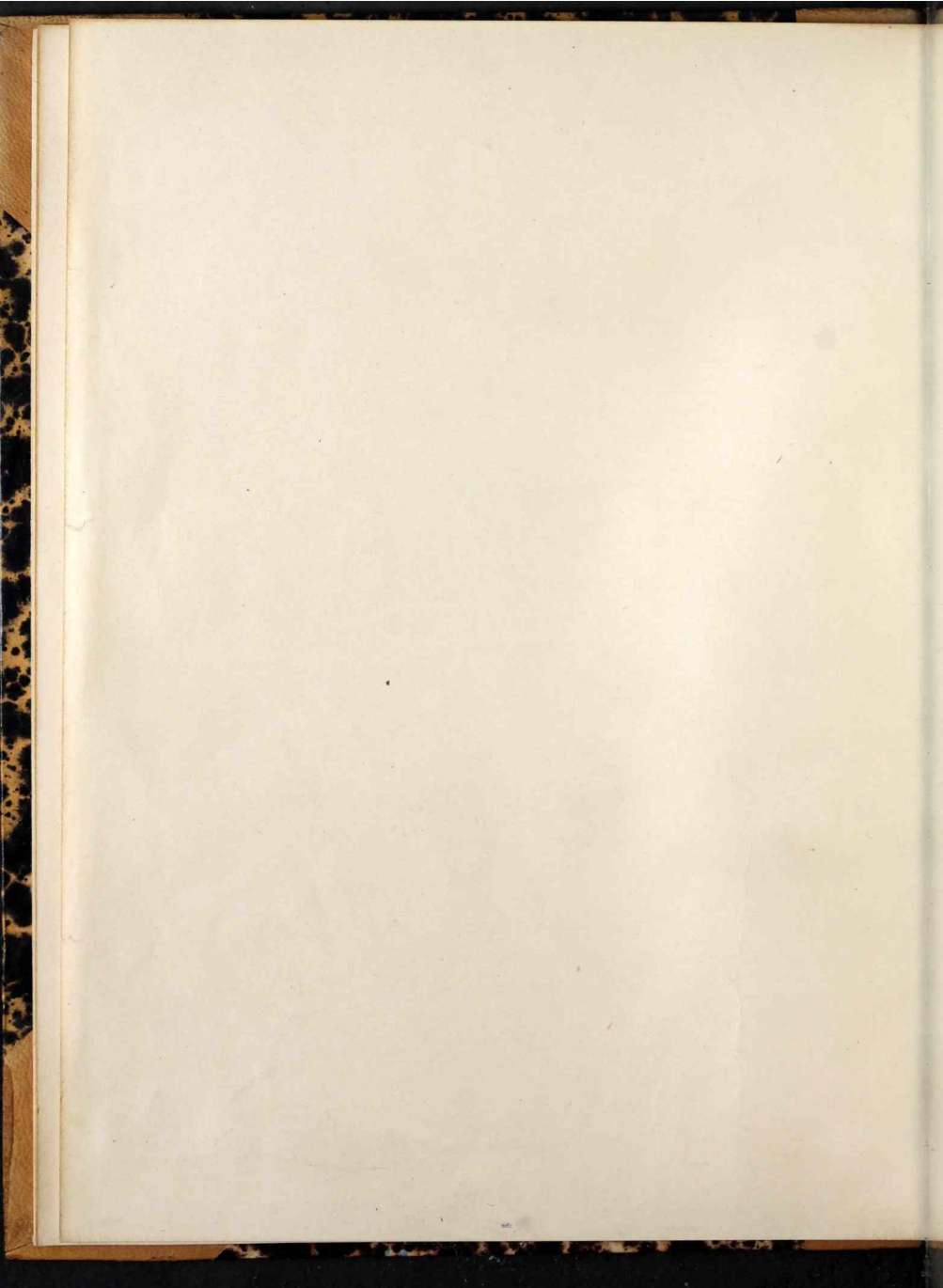

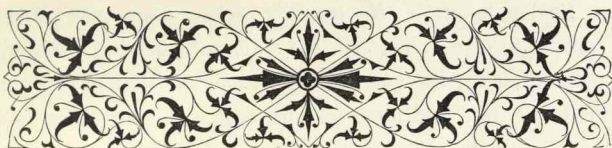
Kjøbenhavn.
H. Hagerups Forlag.
Fyens Stiftsbogtrykkeri (Dreyer).
1900.

INDHOLD.

	Side.
Kæmp for alt hvad Du har kært!	
1. Marina	5
2. Den lille Italiener	43

Marina.

Der løb en lille Pige og Dreng nede ved den sandede Strandbred. Havet havde trukket sig tilbage; det var Ebbe. Marina og Jan morede sig med at fange de halvdøde Krabber og Skaldyr, der laa og gispede paa det fugtige Sand. Naar Havet i lange Bølger kom rullende op imod Stenmolerne, der nu laa tørre og ganske grønne af det vaade, slimede Tang, løb Børnene ud paa den yderste Molespids og kastede de halvdøde Dyr ud i Havet igen. Marina især kunde aldrig blive træt deraf; for hver en Fisk, hun kastede ud, var hun ligesaa glad, som om hun havde givet en fangen Fugl dens Frihed tilbage.

Marina og Jan vare uadskillige; de elskede hinanden, og den ene kunde aldrig have nogen Glæde, uden at den anden maatte dele den. Havde de deres Barnesorger, var Marina altid den, der trøstede bedst.

Søskende vare de egentlig ikke. Jan var Fisker Woenzels eneste Barn. Marina var, som hendes Plejefader spøgende sagde: Havgudens Gave til dem. Den havde givet dem hende til Erstatning for de mange tomme Garn, som de saa ofte havde bragt hjem fra deres anstrængende Fiskerfart.

I en Nat saa frygtelig, som selv de ældste Fiskere aldrig mindedes den, var Marina knapt tre Aar gammel, surret fast til en Planke og ombunden med Madratser og Tæpper, som en stor Bylt Tøj af Bølgerne kastet op paa Strandbredden. Af Skibets Besætning var hun den eneste, der hin grufulde Nat var bleven reddet. Skibet var gaaet under med Mand og Mus trods alle Forsøg paa at frelse Besætningen. De evigt rullende Bølger derude vare tavse og fortalte intet om den lille Pige; det Strandingsgods, der drev i Land, gav heller ingen Oplysninger om hende. Uger efter Strandingen blev en Kvinde begravet paa Fiskerbyens sandede Kirkegaard. Ansigtstrækkene vare ukendelige og forslaaede af Planker og Sten. Det lange, sorte, sammenfiltrede Haar hang som en Kappe om Liget; mange gættede paa, at det maatte være Marinas Moder, der rimeligvis i sidste Øjeblik havde forsøgt at frelse sit Barn ved at kaste det i Havet og give det Gud i Vold.

Fisker Woenzel og hans Hustru havde taget den lille Pige til sig, og Jan havde faaet sig en Legekammerat og Søster. Den Dragt, Marina havde haft paa, da hun var kastet i Land, opbevarede Fiskerfolkene i en lille Kiste — Barnets smaa Laksko og røde Silkestrømper samt hendes lille Skindkaabe kunde maaske engang give Oplysninger om, hvem hun var.

Nu gik Marina uden Laksko og uden Silkestrømper; helst løb hun paa bare Ben, men ellers gik hun med smaa, hvidmalede Træsko. Paa Hovedet bar hun en hvid Kappe, der sluttede tæt om Hovedet, og mange tykke og tunge Skørter havde hun paa. Saadan var Fiskerkonernes og Smaapigernes Dragt i den Egn, hvori hun boede. Ingen kunde under Kappen ane det tykke, sortblaa Haar, der laa gemt herinde, ingen kunde gennem de tykke Klæder se, hvor slank og velskabt hun var. Kun hendes dejlige, blaagraa Øjne med de lange, bløde Øjenvipper glemte man aldrig, naar man engang havde set dem. De skiftede i Farve — nogle paastod, at de vare grønne, andre, at de vare blaa, og atter andre, at de baade vare blaa og grønne, og at de i Farve lignede Havet og ligesom det skiftede i Udtryk.

«Marina!» kaldte nu Jan, «nu kommer Havet, og du har i Dag givet saa mange Dyr Livet tilbage, at du nu godt kan gaa lidt op i Klitterne med mig. Hører du, kom nu.»

Men Marina blev siddende og saa ud over Havet, der bestandig voksede og mere og mere overskyllede Molen. Hun kunde aldrig blive træt af at se det komme.

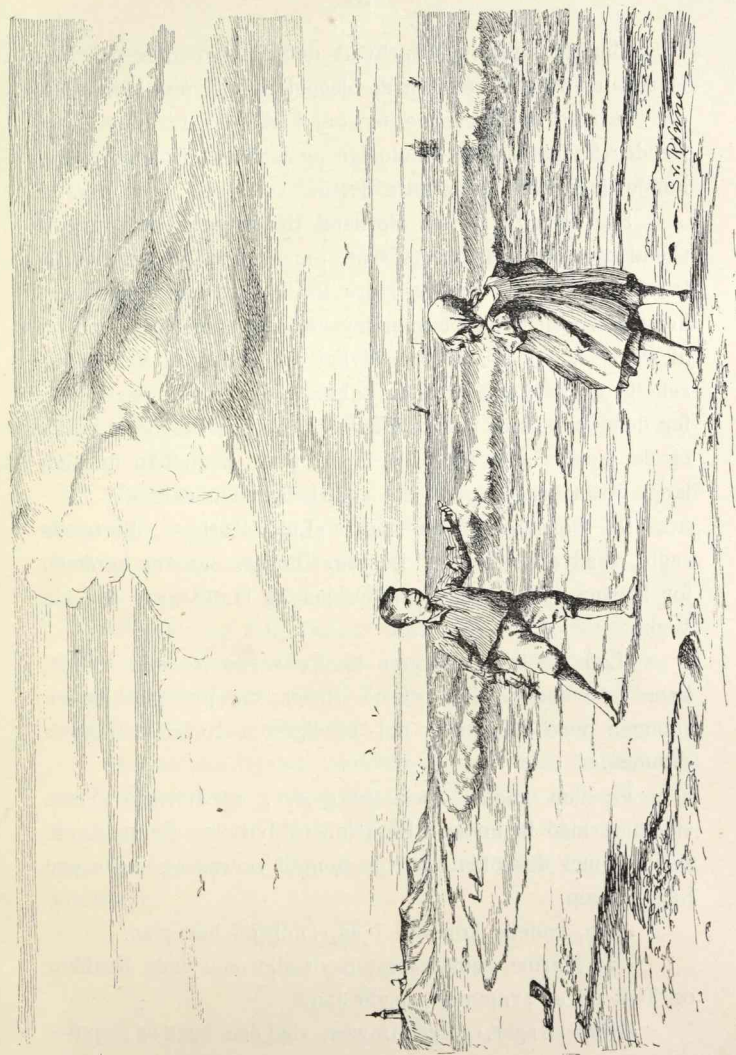
»Kom nu, Marina,« gentog Jan utaalmodigt. »Dowes har lovet at komme i Dag.«

»Dowes?! Hvorfor siger du det først nu?« sagde Marina og sprang hurtigt op, men tog først en Aalekvabbe, der sad paa en af de tørre Pæle af Skibsmolen, og kastede den ud i Havet, som paa sine Bølger førte den langt bort. Saa tog hun Jan ved Haanden, og begge Børnene løb op mod Blæsten gennem det tunge, fugtige Sand, ud i Klitterne.

Her elskede de begge at ligge. Klitterne beskyttede dem mod Stormen derude; skinnede Solen, var det bløde

Sand varmt som en Dyne, under hvilken de krøb sammen, og herude voksede de dejlige Klitroser, omsummede af blaa og gule Sommerfugle og Insekter, medens Marehalmens stride Totter svajede for Vinden og af sine Rødder flettede det Net, der holdt de høje Sandbunker sammen. Her ude fra kunde Børnene se Fyrtaarnets røde Lanterner, de kunde selv ligge gemte og se den prustende Dampsporvogn — der forbandt Hovedstaden med Fiskerbyen — komme hvæsende op gennem Klitterne og se dens Gnister, der steg og faldt som Stjernes kud. Børnene havde Navne til alle Klitterne. En kaldte de »Smørklit« for alle de mange gule Smørblomster, der her voksede; en anden havde de givet Navnet »Kaninklit«; her havde Kaninerne deres Gange. Der var ogsaa »Rødklit« og »Lille Kurhus«, saadan kaldte de Klitten efter det store Kurhus dernede ved Havet, hvor om Sommeren de mange Udlændinge søgte hen for at bruge Strandbadene. Paa denne Klit havde Blæsten føget Sandet sammen i kegleformede Spidser, som lignede Taarnene paa Kurhuset, og herude i »Lille Kurhus« sang Marina sine Sange for Jan, medens Doves spillede for dem.

Doves var en Spillemand, der gik omkring fra By til By og spillede paa sin Violin. Naar Foraaret kom, og de rejsende kom til Fiskerlejet, tog han Ophold her og tjente sig om Sommeren en køn Skilling ved sit Violinspil. Doves elskede begge Børnene, og Marina syntes, at naar Doves spillede, var det, som levede hun i en ny og forunderlig Verden. Naar Doves havde spillet for Børnene, maatte Marina synge for ham. Doves elskede at høre Marinas Barnestemme — han kunde faa Taarer i Øjnene af at høre paa hende.

Marina sang om alt, hvad der faldt hende ind, om Marehalmen og Havet, om de bleggule Klitter og Blomsterne, om Stormen og Maagerne og om Fiskernes Liv paa Søen. Hendes Sange lød saa vemodige og blide, at Dowes og Jan kunde ligge timevis og lytte dertil.

Saa fortalte Dowes Børnene til Gengæld om Menne-skene og Livet i de store Byer, om al den Lyspragt og de travle Mennesker, om de store Butiker og om Vogne, der kørte uden Heste; blot man trykkede paa en Knap, løb de af sig selv. Dowes fortalte livligt om alt, hvad han havde set og oplevet; en Feverden aabnede sig for Børnenes Øjne; for dem, som kun kendte Havets Drønen, Stormens Susen og det hvide Sands Hvirvlen, forekom alt, hvad han fortalte, langt forunderligere, end det i Virkeligheden var.

Da Børnene havde naaet »Lille Kurhus«, hørte de sagte, skælvende Toner. Det var Dowes, der var kommen før Marina og Jan, og som nu laa og fantaserede paa sin Violin.

»Lad os ikke forstyrre ham,« sagde Marina. »Hør, hvor forunderligt det lyder. Hører du Blæstens Susen sammen med Violinen; det er ligesom to, der snakker sammen.«

Jo, Jan kunde ogsaa høre det, og Børnene bleve staaende med hinanden i Haanden og lyttede. Først, da de sidste Toner døde hen, løb de hen til Dowes og sagde god Dag til ham.

»Naa, endelig kommer I da,« udbrød han glad.

»Ja, Marina skulde først have alle sine døde Krabber og Fisk ud at svømme,« sagde Jan.

»Narrestreger,« sagde Dowes, »lad dem ligge og gispe —

vil du hele Livet blive ved med at tage dig af alle de Væsener, der paa Jorden, i Havet og i Luften lide, saa mit Barn . . .«

Men han holdt inde, da han saa Marinas store, drømmende Øjne ligesom afværge, hvad han videre vilde sige.

»Spil for os,« bad Marina.

»Fortæl os hellere om, hvad du har set og oplevet,« sagde Jan.

»Saa smaat, saa smaat,« smaalo Doves; «man maa bygge, før man kan synke. Men se nu allerførst, hvad jeg har bragt med til jer. Kan I gætte?« Og ud af sin Violinpose trak han et broget Silkebaand til Marina, og Jan gav han en Toldekniv.

»Gem dem,« sagde han, »til Erindring om en gammel Nar, der er gaaet en halv Mil herud bare for at faa et Goddag af sine smaa Venner.«

»Ja, og for at høre Marina synge,« sagde Jan.

»Ja, du har Ret, Dreng. Naar jeg har siddet ensom i Byernes summende Bikuber, naar jeg om Aftenen, træt af at spille hele Dagen, gik til Sengs, har jeg gennem Dagens Larm hørt Marinas Stemme. Syng, syng, Barn.«

Marina saa ligesom aandsfraværende hen for sig, som om hun hentede sin Sang langt borte fra en anden Verden. Saa begyndte hun at synge, først dæmpet og ensformigt; men for hvert Vers, hun sang, blev Stemmen kraftigere og kraftigere.

Vinden suser,
Havet bruser,
Og jeg elsker dette Hav;
Thi det binder
Mine Minder:
Faders, Moders dybe Grav.

Taagen stryger,
 Sandet fyger
 Vildsomt om den hvide Klit.
 Bølgen klager,
 Længsel drager
 Mig mod alt, hvad der er mit.

Havet bar mig,
 Havet tog mig
 Siden i sin Tryllefavn,
 Tit jeg drømmer,
 At jeg svømmer
 End med Planken her i Havn.

Havet hviler,
 Havet smiler
 Tit og spejler Himlens Kyst:
 Om det hviler
 Eller iler,
 Længes jeg mod Havets Bryst.

Maanen var kommen op og stak sit Sølvansigt frem gennem Skyerne. Den kastede sit blegblaa Skær hen over de gullige Klitter. Ikke en Lyd hørtes, kun Marehalmen raslede ganske stille. Børnene følte sig sælsomt grebne af Stemningen herude. Da greb Dowes pludselig sin Violin og tog et Par skærende Strøg paa den. Han gav sig til at le højt og begyndte nu at spille en rask Zigeunerdans.

Det kom saa pludseligt, saa uventet for Børnene; de fo'r sammen, og Marina sagde hurtigt til Jan:

»Jan, kom; vi maa skynde os hjem; det er blevet silde, vi faar Skænd,« og Børnene skyndte sig at sige Farvel til Dowes.

Men Dowes blev længe liggende i Tanker ude i Klitterne

i Maaneskinnet: »En »Stjerne« kunde hun blive,« mumlede han, »en »Stjerne«, om hendes Stemme kunde blive uddannet.«

»Synes du ikke, det lød saa uhyggeligt, da Dowes begyndte at spille i Aften?« spurgte Jan Marina.

»Jo,« sagde hun, »ligesom et Ugleskrig. Og skønt han lo, saa jeg dog, at han havde Taarer i Øjnene.«

Da Børnene kom hjem, fik de ganske rigtigt, som Marina havde sagt, Skænd for deres sene Hjemkomst.

»I skal ikke løbe efter den gale Spillemand,« sagde Madam Woenzel, »han har forhekset andre end jer ved sit Spil. Skynd jer nu at komme i Seng. Du, Marina, maa i Morgen hjælpe mig med at bringe Fisk til Byen, og Jan skal hjælpe Fa'r med at tjære Baaden. Vi skal alle tidlig op.«

Men Marina kunde ikke falde i Søvn. Violintonerne blandede sig med Naturlydene ude fra Klitterne og Havet og Dowes Latter. Aa, om hun kunde spille som Dowes og som han faa de store Byer at se . . .

Næste Morgen fik hun travlt med at lægge Fiskene i de store, flade Kurve og sammen med Madam Woenzel bringe dem til Byen. Jan saa hun knapt; han laa nede paa Strandbredden og hjalp sin Fader med at tjære deres store Baad.

.
Det mærkedes paa alt i Fiskerbyen, at Foraaret holdt sit Indtog. Blæsten fejede Strandbredden, blød og hvid og ækker laa den; Bier og Insekter begyndte at summe nærgaaende om Klitternes Blomster, og de smukke Klitroser stod lige parat til at se sig om i Livet. De tunge Skodder vare tagne fra Kurhusets Spejlglasruder; Handlende fra de

store Byer kom og slog deres Boder op, og Strandkurvene bleve stillede ud paa Kurhusets Terrasser. Brogede Bade-dragter og pyntelige Badehætter hang og svajede uden for Butiksvinduerne, og Guldsmedene især havde travlt med at stille deres fristende Smykker ud — alt beregnet paa de rige Badegæster.

Nu i Dag havde de første Æselsdrivere vist sig nede paa Strandbredden med deres Æsler, og saa vidste alle, at nu var Foraaret og Badesaisonen begyndt.

Marina og Jan — især dog Marina — glædede sig altid til, at Kurhuset blev lukket op, slet ikke for de mange pyntede Damers og Børns Skyld — nej, for Musikens Skyld. Naar Vinduerne bleve aabnede i Kurhusets Sal, og Musikens Tonevæld strømmede ud fra de aabne Vinduer, kendte hendes Glæde ingen Grænser. Time efter Time kunde hun sidde — selv om Stormen hylede derude og jog Sandet op mod Kurhusets oplyste Vinduer — og lytte til Tonerne. Som beruset vendte hun altid tilbage til sit Hjem og var de paa-følgende Dage drømmende og fraværende fra sin Gerning og saa træt ud.

»Bliver det saadan ved med dig,« sagde Madam Woenzel en Morgen til hende, hvor Marina havde lagt de levende, sprællende Fisk underst i Kurven og de matte, halvdøde øverst, »maa jeg forbyde dig at gaa op og høre paa Musiken i Kurhuset. Den Musik deroppe lader til helt at fordreje Hovedet paa dig.«

»Aa, Mo'r,« sagde Marina, »jeg tror ikke, du kunde nænne det, naar du vidste, hvor glad jeg er for at høre paa Musiken deroppe. Kunde jeg blot selv spille.«

»Ja, det manglede nok bare, at vi skulde se dig som

omløbende Musikant gaa fra By til By og kvinkelere ligesom Dowes. Nej, Tak, derfor har min Mand og jeg da ikke taget dig til os.«

Marina sukkede. Havde hun bare en Violin, men saadan en, havde Dowes jo sagt, var dyr, aa, saa dyr.

Da Jan kom hjem, kunde han se, at Marina havde grædt.

»Hvad er der i Vejen? Jeg tror, at den Musik deroppe gør dig helt tosset; du er saa underlig i den sidste Tid.«

»Jan,« sagde hun, »du ved, hvor jeg elsker jer alle her, du ved, hvor jeg . . .«

»Marina! Du tænker da ikke paa at forlade os, drage til de store Byer? Jo, Marina, jeg kan se det paa dig, du tænker derpaa,« udbrød Jan ganske angst.

»Jan, hvor skulde jeg det? Ja, havde jeg en Violin, og Dowes vilde lære mig — men, aa nej . . .«

»Hvis du gjorde det, Marina, tror jeg, at jeg hellere slog dig ihjel først. Jeg kunde blive ganske ond, blot jeg tænker paa, at du kunde tage fra mig, fra Havet og Klitterne. Vi, som har det saa godt sammen.«

»Saadan, som vi nu har det sammen, Jan, kan vi ikke altid blive ved at leve; skilles maa vi dog. Du gaar snart til Søs, medens jeg enten bliver hjemme og slider med de Fisk, som I fanger, eller din Mo'r søger, som hun i Dag sagde det, en Plads som Barnepige til mig inde i Byen. Men det siger jeg, Jan, Barnepige vil jeg ikke være, og kan jeg ingen Violin faa og lære at spille derpaa, saa vil jeg synge, lære at synge.«

Marina stod heftigt op; et Baand i hendes Kappe havde løsnet sig, og Kappen gled af. Hun lagde den fra sig, rystede

sit Hoved, saa hendes smukke Fletninger faldt ned over hendes Ryg. »Synge vil jeg,« gentog hun, »saa hvem, der hører mig, skal faa Taarer i Øjnene og holde af mig for min Sangs Skyld.«

Ingen af Børnene havde lagt Mærke til, at en høj, mager Mand, der havde nærmet sig Fiskerens Bolig, var kommen ind i Stuen. Han havde hørt Marinas Ord og iagttaget Børnene. Den fremmede var bleggul og af sydlandsk Teint med et Par mørke Øjne af vekslende Farve. Han var iført en lang, lysegraa Frakke, paa Hovedet havde han en stor, blød, lysegraa Filthat. Nu tiltalte han Børnene, men ingen af dem forstod hans fremmede Sprog. De løb ind og kaldte paa Jans Fader, der ude omkring fra fremmede Lande havde opsnappet saa mange Ord og Sætninger i de fleste Sprog, at han kunde gøre sig forstaaelig i de fleste.

Herren bad Fiskeren sige ham, om der var Værelser at faa til Leje nede i Fiskerbyen. Han skulde bruge Badene, men vilde ikke bo oppe i Kurhuset mellem de mange Menne-sker, men have et roligt Værelse hos en Fiskerfamilie.

Madam Woenzel og hendes Mand vilde gerne leje deres Stadsestue ud, og da der var rent og pænt hos dem, og Solen netop skinnede saa venligt ind i Stuen, blev det bestemt, at den fremmede Herre skulde bo hos dem.

»Er det Deres Datter?« spurgte Herren Fiskeren og pegede paa Marina, der imod Sædvane — frygtsom, som hun var — var kommen lige hen til ham.

»Ja og nej, kan jeg gerne sige,« sagde Woenzel. »Havet har givet os hende; egentlig er hun ikke vor Datter, men min Kone og jeg betragter hende som saadan og holder af hende, som om hun var vor Datter. Men hvordan er det,

du ser ud, Marina,« sagde Fiskeren henvendt til Marina, »tag dog din Kappe paa.«

Den Fremmede saa længe paa Marina og sagde et Par venlige Ord til hende.

»Jeg kan ikke lide den Mand,« sagde Jan, da den fremmede Herre var gaaet. »Jeg tror, han vil os noget ondt. Han maa have listet sig herind, siden hverken du eller jeg har hørt ham komme.«

»Fy, sig ikke, at han er ond,« sagde Marina, »nej, bedrøvet ser han ud, som om han havde haft Sorg.«

Om Aftenen, da Børnene vare komne til Ro, og Fiskeren og hans Kone sad og bødede Fiskernetterne, sagde Madam Woenzel pludselig til sin Mand:

»Fa'r, synes du ikke, den fremmede Herre ligner Marina? Der var noget i hans Øjne, det samme skiftende Udtryk, som i Marinas, der minder om hendes Øjne.«

»Jeg kan ikke se, han ligner hende mere end alle Sydboere ligner hverandre. De mørke Øjne har de tilfælles, ellers intet,« svarede Fiskeren.

Madam Woenzel fik nu travlt med at ordne den fremmedes Værelse. Marina vilde hjælpe hende dermed, og hun stillede de smukkeste Konkyljer, som hun havde faaet af sin Plejefader fra hans Sørjser, ind paa hans Værelse.

Den næste Dag skulde Hr. Zito — saaledes hed den fremmede — komme. Jan hentede hans Tøj oppe fra Hottellet paa en Skubkarre. Meget bragte han ikke med sig; sin Violinkasse bar han selv.

I den første Tid skøttede Hr. Zito sig selv. Madam Woenzel og Børnene forstod jo ikke hans Sprog. Men mange Uger vare ikke hengaaede, før han og Marina bleve gode Venner.

En Morgen, medens hun hjalp Madam Woenzel med at lægge Fisk ned i Kurvene, sang hun om de stakkels Fisk, der nu skulde ind til Byen og dø langt borte fra deres salte Hav. Hr. Zito studsede ved Lyden af denne klangfulde Barnestemme, og fra nu af maatte hun oftere synge for ham. Han spillede saa for hende paa sin Violin, og de begyndte saa smaat at forstaa hinanden. Ofte faldt han i Tanker, naar han sad sammen med hende. »Sælsomt, sælsomt,« mumlede han hen for sig selv.

En Dag, da Marina troede sig alene hjemme, gik hun ind i Hr. Zitos Værelse. Hendes Hjærte bankede voldsomt. Deroppe paa Væggen hang det sælsomme Instrument, der kunde klage og sukke, akkurat som en Menneskestemme.

Om hun turde det!

Hun saa sig hastigt om — der var ingen at se — hun sprang op paa en Stol, tog Violinen ned, følte først ængstelig paa den og gav sig saa til at kærtegne den. Hvad mon den vilde sige? Vilde den ogsaa sukke, naar hun rørte ved den? Hun prøvede at tage i Strængene, — saa underligt det lød! Saa greb hun Buen, lagde den paa Strængene, som hun havde set Dowes og Hr. Zito gøre det, og efterlignende dem lod hun Buen gaa frem og tilbage over Strængene. Hun følte sig ganske betagen af de Lyde, hun frembragte, og spillede videre, uden at lægge Mærke til at Hr. Zito var kommen ind i Værelset. Da hun opdagede ham, løb hun i Stedet for at blive angest over, hvad hun havde gjort, lige hen til ham, pegede med Heftighed paa Violinen, saa paa ham og gjorde ham ved Tegn forstaaelig, at han skulde lære hende at spille. Hendes Øjne talte mere end hendes uforstaaelige Ord.

Marinas Plejeforældre rystede paa Hovedet; men det nyttede ikke, de følte, at her kunde de ikke staa imod. Og fra nu af blev Marina Hr. Zitos Elev, og hun lærte med Flid og Lethed, men ofte under Undervisningen faldt Hr. Zito i Tanker.

En Aften, da Marina og Jan vare gaaede til Sengs, bankede Hr. Zito paa Døren ind til Fiskeren.

»Sig mig,« sagde han, »hvad Aar var det, at I fandt Marina?«

Fiskeren nævnede Aarstallet.

»Det stemmer,« sagde Hr. Zito. »Marina har den Gang været omtrent tre Aar.«

»Ja, saadan tænkte vi os,« svarede Fiskeren.

»Dette Haar, disse Øjne,« sagde Hr. Zito, »minder mig Dag for Dag stærkere om en Søster, jeg havde. Hun og hendes Mand var paa Vej til Lissabon for at besøge mig. Skibet, de sejlede med, antages almindeligt for at være gaaet under med Mand og Mus. Ubegribeligt, at dette Barn, der ikke alene i det Ydre, men i saa meget minder mig om min afdøde Søster, at det alene skulde være blevet frelst.«

»Barnet blev af Konsulatet her efterlyst i Bladene,« sagde Woenzel.

»Jeg rejste kort efter til Mexiko og blev der, indtil jeg nu for et halvt Aar siden kom tilbage,« svarede Hr. Zito.

»Havde min Kone ikke hørt Graad inde fra den Bylt, der var kastet op paa Strandbredden, kunde Barnet være blevet liggende der længer end gavnligt for det lille Puds. Vi andre havde travlt nok med at bjærge vore Baade den Dag.«

»Det var de nysseligste Pusselanker i røde Silkestrømper, der stak ud af Bylten,« sagde nu Madam Woenzel.

»Hvad siger De? Røde Silkestrømper! — og smaa Laksko,« udbrød Hr. Zito ivrigt.

»Ja, netop,« sagde Fiskeren.

»Og en lille Skindkaabe?« vedblev Hr. Zito.

Fiskeren rejste sig.

»Ja, jeg kan saamænd godt vise Dem det alt,« og han gik ind ved Siden af og tog den lille Kasse frem, hvori de Klæder laa, som Marina havde haft paa, da Fiskerens fandt hende.

Hr. Zito holdt dem op, Stykke for Stykke, og betragtede dem halvt glad, halvt vemodigt.

»Ja,« sagde han bestemt, »her er ingen Fejltagelse mulig. Saa meget Spansk maa De kunne forstaa, at De kan læse dette,« og nu trak han et gulnet Blad ud af sin Tegnebog og foldede det ud. Han søgte ivrigt efter et bestemt Sted i Brevet. Da han havde fundet det, pegede han med Fingeren derpaa og viste Fiskeren det. Der stod: »Kære Broder! Min Mand og jeg glæde os til at gense dig og især til at vise dig vor lille Ysa. Behøver jeg at sige, at hun i mine Øjne er det dejligste Barn. Naar du ser hende i hendes røde Silkestrømper, smaa Laksko og med den nye Skindkaabe, som jeg har ladet sy til hende til Rejsen, da ved jeg, at ogsaa du vil glæde dig over hende.«

»Ja, det staar der,« sagde Fiskeren alvorligt. »Men jeg forstaa nu ogsaa, at Enden paa dette yil blive, at De . . . vil . . . fordre Marina tilbage?« og Fiskeren saa spændt op paa Hr. Zito.

»Fordre?!« sagde denne. »De og Deres Hustru har taget

Dem af hende; jeg takker Dem derfor og skal holde Dem skadesløs derfor.«

Fiskeren gjorde en afværgende Bevægelse, som om han intet vilde høre derom.

»Dog tror jeg, at hverken De eller Deres Hustru vil staa Marinas Lykke i Vejen. Med de musikalske Evner, hun har, vilde det være Synd at holde hende tilbage fra at gaa den Vej, der her ganske naturligt er hende anvist.«

»Jeg tror, De har Ret,« svarede Fiskeren stilfærdigt. »Desuden, min Kone og jeg har tit talt om, at her blev hun ikke. Det gaar hende som Sildene derude, der drager bort efter en uimodstaaelig Lov og søger andre Farvande. Værst bliver det med min Dreng, Jan, hvad vil han sige? Han kunde ikke hænge mere ved hende, om hun var hans egen Søster.«

Fiskeren havde Ret: Jan blev som ude af sig selv, da han hørte, at Marina skulde forlade dem. Han undgik Marina, svarede hende kort og knapt og vilde ikke se Hr. Zito. I den Tid, der var tilbage, inden Marina skulde forlade dem, foregav han, at han maatte ind til Byen, ja, der var Dage, hvor Marina knapt saa ham. Men Jan gik ikke til Byen. Han vilde give Marina en Gave til Afsked. Saa søgte han Dagen igennem de fineste Konkylie op og vandrede milevidt langs Havet for at finde dem. Naar han saa møjsommeligt havde fundet dem, borede han smaa Huller i dem og forbandt dem med Perler. Mangen en fin Konkylie brast under hans grove, tjærede Haand, men taalmodigt fjøede han nye til, til der tilsidst laa det nydeligste Halsbaand for ham.

■ Det var den sidste Aften før Afrejsen. Marina søgte

Jan overalt og kaldte forgæves paa ham. Denne sidste Aften vilde hun rigtig tale med ham. Hun saa, han led ved Tanken om Adskillelsen, ogsaa hendes Hjerte var tungt ved at skulle forlade den Plet Jord og de Mennesker, hun holdt af.

Jan var bestemt gaaet ud i Klitterne; der vilde hun søge ham. Da hun kom ud til Rødklit, blev hun staaende og lyttede. Hvad var det for en underlig Lyd, hun hørte? Var det Vinden, der fo'r henover Klitterne? Det kunde ofte lyde saa underligt herude som et Menneske, der sukkede. Alt var saa stille, saa ensomt, hun var saa langt fra Mennesker. Med ét følte hun sig bange. Hun turde næppe gaa videre og vilde gaa tilbage, men nu tog den Lyd, hun havde hørt, stærkere paa; hun tog sig sammen og gik lige op imod Rødklit. Der laa jo nogen. Var det ikke Jan? Jo, ham var det. Nu forstod hun, at det var Jan, der laa herude, overvældet af sin Sorg, og at det var ham, hun havde hørt græde. »Jan,« sagde hun, »hvorfor sagde du mig ikke, at du gik herud; saa kunde vi være gaaet sammen. Jeg har søgt dig alle vegne.«

Jan svarede ikke. Han laa paa Maven med Ansigtet helt nede i Klittens fine Sand. »Jan,« sagde Marina og lagde sin Haand paa hans Skulder, »du maa ikke græde, hører du? Naar jeg ser dig græde, gør du mig endnu mere bedrøvet, end jeg allerede er det ved Tanken om at skulle forlade dig og dine Forældre og alt, hvad jeg har kært. Tænk ikke nu paa Skilsmissen, tænk hellere paa, naar vi atter skal mødes, og jeg kan spille for dig ganske anderledes end nu.«

Han vendte sig om paa Ryggen, satte sig over Ende og saa paa hende.

»Som du nu synger og spiller, synger og spiller du godt nok for mig,« sagde han. »Naar du kommer igen i saadanne fine Klæder, som Damerne gaar i oppe ved Kurhuset, kender du ikke mere Jan — saa gaar du ikke med mig i Klitterne. Du, en »Stjerne«, som Dowes siger, du bliver.«

»Aa, Jan, ti dog,« sagde hun, »og tal ikke saadan. Glemme dig, hvor kunde jeg det? Skilles maatte vi dog, du begynder jo nu dine lange Sætogter med din Fa'r.«

»Men hver Gang jeg kommer tilbage og du ikke er derhjemme, hvordan tror du, det gør? — ondt, ondt gør det.«

»Jan,« sagde hun, »jeg havde troet, vi i Aften skulde have talt rigtig sammen, men du er forstemt, det er bedre jeg synger for dig.«

»I Aften, Marina, skal du ikke synge for mig, men bliv siddende her ganske stille med mig,« sagde Jan og gav hende sin Haand. Saadan sad de To med hinanden; de talte ikke, de sang ikke — deres Hjerter vare for fulde til, at de kunde give deres Følelser Luft i Ord eller Sang.

Da de havde siddet saaledes en Stund, saa de en Skygge afspejle sig paa den hvide Klit. Det var Dowes.

»Tænkte jeg ikke nok,« sagde han, »at jeg vilde finde jer her den sidste Aften. Ogsaa jeg er gaaet herud for at sige dig Farvel, Marina. Maaske træffer jeg dig en Gang i en af de store Byer og ser dit Navn lovprises paa Byens Gadeplakater. Hører jeg, du er i samme By som jeg, søger jeg dig op. Jeg véd, du altid vil have et venligt Ord tilovers for Spillemanden fra Klitterne.«

»Tak, Dowes,« sagde hun. »I lader til at kende mig bedre, end Jan gør det.«

.

Tidlig den følgende Morgen rejste Marina og hendes Onkel. Til Marina var der syet en tarvelig Dragt, som Smaapiger i andre Byer bære den. Hendes tunge Fiskerpigedragt og stive Kappe bleve tilbage. Kun sine smaa, hvidmalede Træsko havde hun med i en Kuffert, dem havde hun saa længe bedt sin Plejemoder, om hun maatte faa med, at hun omsider havde givet efter. Marina skulde bo i det Pensionat, der hørte til den Skole, hendes Onkel satte hende i.

I Pensionatet var der Smaapiger, hvis Forældre boede i forskellige Lande. Marina følte sig sky og fremmed mellem dem, de andre Børn saa paa hende, som man ser paa en fremmed Plante, der ikke vokser i det Land, man selv hører hjemme i. Marina følte sig saa ene, saa uforstaaet af de andre og hun blev mere og mere tilbageholdende overfor dem. De andres Drillerier, om at hun var sær og vilde være noget for sig selv, forstod hun knapt. Hun var jo netop sig selv, ganske naturlig og ligefrem, kun saa træt, saa træt af alt, hvad hun maatte lære, som for hende var saa nyt og fremmed. Men flittigt arbejdede hun og øvede sig paa sin Violin, saa baade hendes Lærer og Onkel vare tilfredse med hende. Men hendes friske Kinder havde tabt den Farve, som Havluften og Blæsten havde givet dem. Bleg og lang og opløben var hun bleven i disse Aar.

Medens Marina arbejdede flittigt, tumlede Jan sig ude paa Havet. Han var kommen paa et af de store Øvelses-

skibe, der uddanner Elever til Marinen. Han var bleven en køn og frejdig Fyr, afholdt af sine Foresatte og af sine Kammerater. Men ogsaa han havde sine tunge Timer. Om Bord paa Skibet var en Sergent, som havde Opsyn med Eleverne, og hos hvem de hver Dag havde deres Timer i Eksersits. Denne Mand var en raa Person, der behandlede Eleverne ilde, naar han kunde komme af Sted dermed. Han brugte Skældsord til dem, som de krympede sig ved at høre, og Tampen sad løs i hans Haand. Han talte overlegent og sporsk til dem, æggede og drillede dem. Jan havde han et ondt Øje til, hans Drillerier og raa Sind gik særlig ud over denne, som havde ondt ved at bøje Nakken for ham. Der voksede en Forbitrelse op i det unge Menneskes Sind mod denne Mand, en Forbitrelse, der gik over til Had, og som det pinte Jan selv at bære paa. Forgæves kæmpede han derimod.

.....

Marina havde efter sin Lærers Ønske og Tilskyndelse traadt op i flere større Familiers Hjem og spillet for Kunstnere og Kritikere, for Publikum derimod var hun endnu ikke traadt op.

Hendes Lærer havde netop talt med hendes Onkel og Marina om, at det nu, hvor hun lige havde fyldt sit attende Aar, var paa Tiden at fremstille sig for det store Publikum. Marina selv brændte af Iver og Lyst derefter, dog skælvede hun — undselig som hun var — ved Tanken om at skulle staa over for de mange fremmede Mennesker i en stor, oplyst Sal.

»Er du bange, Marina?« spurgte Onkelen hende, da

de om Formiddagen, hvor Koncerten skulde finde Sted om Aftenen, sad sammen.

»Ja,« svarede hun; »det svimler for mig, blot jeg tænker derpaa. Maaske ingen vil forstaa, hvad jeg lader min Violin fortælle dem.«

Da Marina om Aftenen stod paaklædt til at køre hen til Koncerten, iført en hvid Kjole uden Smykker eller Kniplinger, kun med en Rose i det sorteblaa Haar, slog hendes usædvanlige Skønhed Onkelen. Da hun traadte frem i Salen og saa Kikkerter og Lorgnetter, der rettedes imod hende, og alle de fremmede Mennesker, sortnede det et Øjeblik for hende. Hun lukkede sine Øjne, hun vilde ikke se dem. Hun vilde drømme sig langt bort fra dem, først da kunde hun spille ud af sit eget Hjærte.

Med sænkede Øjenlaag tog hun de første Buestrøg og med dem slog hun til Lyd. Der herskede aandeløs Stilhed over Salen. Marina glemte ganske de mange Mennesker og Lyspragten; hun hørte kun Tonerne, disse snart sukkende, snart klagende og jublende Toner.

Da hun havde endt, bragede det gennem Huset af Bifald, som ingen Ende vilde tage. Blomster tilkastedes hende, og Marina var, som Dowes ude i Klitterne havde spaaet, med ét bleven en »Stjerne«.

Fra nu af fik hun den ene Opfordring efter den anden om at give Koncerter i de store Byer, og den lille forældreløse og fattige Fiskerpige tjente Penge, af hvilke hun med Glæde sendte sine gamle Plejeforældre. Trods alle Sejre og al Hyldest i Koncertsalene, droges hendes Hjærte dog mod Plejeforældrene og Jan. Ja, det kunde hænde, at hun, naar hun havde fejret sine store Triumfer derude i Verden, og man

havde overøst hende med smukke Ord, naar hun vendte tilbage fra disse Triumfer, at hun kunde tage sine smaa Træsko eller Halsbaandet, som Jan havde lavet til hende, frem. Hun kunde da lægge sit Øre til Konkylterne, for ligesom gennem dem at høre Havets Susen og Kogen. Og saa kunde hun midt i al den Pragt og Rigdom, som hun levede under, længes saadan efter at være Barn igen, løbe paa bare Ben langs Stranden og længes efter at høre Stormen tude derude i Klitterne, akkurat som den Gang, hun havde længtes efter at komme til at lære at spille paa Violin. Og dog havde hun kunnet bytte og nu vælge at blive Fiskerpige eller den fejrede Kunstnerinde, hun var, vilde hun have valgt det sidste; hun var vokset sammen med det Liv, hun nu førte, som en Blomst, der er omplantet, men trives godt i den Jord, man har givet den, men derfor nok kan bøje Blomsterstængelen, naar Sollyset bliver den altfor stærkt.

.....

Mellem de Lande, Marina endnu ikke havde givet Koncerter i, var Spanien og hendes Hjemland, Holland. Marina glædede sig til at skulle optræde i sit eget Land og derved faa Lejlighed til at gense Woenzels og Jan. I et helt Aar havde Marina ingen Breve faaet fra Jan, og heller ikke Dowes, som nu og da havde opsøgt Marina, havde kunnet give Oplysning om ham. Marina ængstede sig derover og frygtede, der maatte være tilstødt ham noget og søgte at fremskynde sin Rejse til Holland.

Under Forberedelserne til Rejsen, kom Marinas Onkel ind til hende. »Marina,« sagde han, »jeg mærker nok, at du glæder dig til at rejse hjem. Jeg forstaar din Glæde

derved og vilde nødig berøve dig den, — men Marina se her,« og han tog et Brev frem og gav hende det. Marina læste Brevet. Det var et Forslag om at komme til Madrid og der give en Koncert ved en af Byens mest udsøgte Koncerter. Den Violinspillerske, der skulle optræde deri, var bleven forhindret. Det var et baade ærefuldt og fordelagtigt Tilbud, og da Marina vidste, at hendes Onkel ogsaa længtes efter at gense sit Land, gav hun sit Samtykke.

»Maaske du i Spanien snarere end i dit Hjemland kan høre Nyt om Jan,« sagde Onkelen. »Jeg har talt med Dowes i Dag. Han kommer i Dag og spiser med os. Han er lige kommen fra Badestedet derhjemme, hvor Sæsonen nu er endt, og han har igen begyndt paa sit omflakkende Liv. Jan, siger han, er gaaet i spansk Tjeneste.«

Jan! Aa, om hun kunde faa ham at se igen! Det skulde blive en Fest for hende, og han skulde faa at se, at hun nu som den Gang kunde dele hans Sorger og hans Glæder med ham. Aa, det skulde blive herligt at gense ham. Vilde han kunne genkende hende, og hun ham?

Og Marina rejste med glade Forudfølelser om et Gen-syn med Jan, kun lidet anende, at Jans Følelser for hende ikke alene havde holdt sig trofast for hende fra Barneaarene, men at de, efterhaanden som han selv voksede til, ligeledes voksede i Styrke og Varme. Han havde saa længe ikke skrevet til hende; hun skulde først høre fra ham, naar han var bleven til noget, naar han havde udmærket sig i den Krig, Spanien førte. Derfor var han gaaet i spansk Tjeneste. Først da vilde han — — — ja, hvad drømte ikke hans varmtfølende Hjærte om? — — —

Marina blev i Spanien modtagen med den samme

Hyldest som en Dronning, der gaar fra Sejrstog til Sejrstog. Men gennem al den Hyldest bøjede hun sit Hoved i Ydmyghed og Tak, hun syntes jo ikke, at hun havde fortjent det alt. »Onkel,« sagde hun en Aften, hvor hun hyldet med Blomster og Bifald vendte tilbage til det Hotel, hun sammen med Onkelen beboede, »hvis du ikke var kommen og havde fundet mig og haft Øre for Tonerne, saa gik jeg nu om og solgte Fisk — eller jeg var bleven Barnepige, som min gode Plejemoder altid ønskede det.«

»Hvis jeg ikke havde fundet dig, Marina,« sagde han, »var du, tror jeg vist, kommen til at gaa den samme Vej som nu, kun maaske lidt tornefuldere end den nu blev dig.«

»Men du, Onkel, er ofte træt af det urolige Liv, vi fører,« sagde hun kærligt og lagde sin Haand paa hans Pande. Onkelen rystede benægtende paa Hovedet, men Marina talte sandt. »Onkel,« sagde hun, »husker du den Villa hjemme ved Havet, den med de hvide Mure, den der ligger saa godt gemt i Læ af Klitterne og borte fra Kurhusets Larm?«

Onkelen nikkede. »Ja vist husker jeg den.«

»Der skal Trækfuglene have deres Rede og Hvilested, naar de vender tilbage fra deres vildsomme Flugt med de trætte Vinger. Den Villa er at faa til Salgs, jeg har selv set det i de hollandske Aviser, der blev mig sendt. I den skal du og jeg hvile os ud; der skal mine gamle Plejeforældre, Jan, Dowes og jeg med jer alle opleve glade Stunder. Æventyret skal blive til Virkelighed. Ja, for du maa vide, Onkel, at Jan og jeg i vore Barnefantasier altid har talt om, at naar vi bleve store, vilde vi købe den. Det var den Gang rigtignok Jan, der skulde blive Admiral og

købe den,« sagde hun leende. »Men nu skal denne Barne-drøm blive til Virkelighed. Se her, Onkel.«

Og hun gik ind og søgte i sin Kuffert og viste ham et stort Papir. Det var Købekontrakten, efter hvilken Villæen tilhørte Marina. Hun havde skrevet over til Holland om at købe den for hendes Regning, og nu overraskede hun sin Onkel dermed.

Marina fik sin Moders Land, Spanien, kært, og Onkelen havde sin store Glæde af at vise hende dets Rigdomme og Skatte. Han viste hende ogsaa de Steder, hvor han som Barn havde leget med Marinas Moder, hans kære Søster. Men da blev Marina altid stille og alvorlig stemt, intet paa Jorden kan dog lignedes med dette at eje en Moder, hvor lykkeligt alt end følger sig for en.

Under sit Ophold i Spanien var Marina gentagne Gange bleven kaldet til Hoffet. Kongen havde ønsket at høre hendes Spil paa sit Slot. Marina havde spillet flere Gange for ham, og Kongen, der var noget melankolsk, opmuntredes altid ved hendes Spil.

Kort før Marinas Afrejse havde Kongen skænket hende en Diamantstjerne til at fæste i Haaret. Idet han gav hende den, sagde han: »Hvis De nogensinde skulde komme til at trænge til mig, da henvend Dem trøstigt til mig; hvad De beder mig om, vil jeg altid opfylde.« Men Marina havde intet at bede Kongen om. Hun var glad over, at hendes Tonekunst havde glædet Kongen, glad over hans Venskab — og desuden: han havde jo saa rigeligt belønnet hende med den kostbare Diamantstjerne. Havde han kunnet sige hende, hvor Jan var, ja, da vilde hun have bedt ham derom.

Nogle Uger før Marinas Afrejse fandt store Over-
svømmelser Sted i Spanien, som vanskeliggjorde hendes og
Onkelens Afrejse. Jærnbanebroer vare revne bort og
ødelagte, Floderne vare gaaede over deres Bredder og havde
ødelagt Kvæg og Landsbyer. Der var Jammer og Sorg.
For at afhjælpe noget af Nøden bestemte Marina sig til
at give en Koncert til Fordel for de Skadelidte. Skønt Bil-
letterne hertil vare satte til høje Priser, var alt revet bort
samme Dag. Marinas Navn var paa alles Læber, hvem
der blot kunde det, vilde høre hende, og mange rige Folk
sendte det tidobbelte af, hvad Billetten kostede. Aftenen
kom. Ved Indgangen til Koncerthuset stod Folk tæt sammen-
pakkede. De, der ikke havde faaet Billetter, vilde i det
mindste se hende, den fremmede Violinspillerske, der
havde haft Hjærte og Tanke for deres ulykkelige Landsmænd.

Lange Rader af elegante Vogne holdt udenfor Koncert-
huset. Køretøjerne næsten filtredes ind i hverandre, Hestene
fnyste, medens livréklædte Kuske havde ondt ved at
styre dem.

.....

Ligesom der er Graavejrsdage, som afløse Solskins-
dagene i Naturen, saaledes i et Menneskeliv. Marina havde
været saa glad i sin Moders Land, det havde været Sol-
skinsdage for hende, men efterhaanden som Efterretningerne
fra Jan udeblev, og hun ikke, som hun havde haabet det,
traf ham i Spanien, voksede hendes Ængstelse for ham.
Der var kommet Skyer for Solen i hendes Sind, og nu i
Aften, hvor hun skulde optræde, grebes hun af en hende
selv uforklarlig Angest. Da hun kom i det Værelse, der
stødte op til Koncertsalen, var dette opfyldt af Blomster,

som Venner og Beundre af hende havde ladet bringe hen. Den stærke Blomsterduft forøgede hendes Ængstelse, hun lukkede et Vindu op og tøvede med at gaa ind i Koncertsalen. Hun gik hen til det aabne Vindue for at trække frisk Luft. Himlen derude var oversaaet med Stjærner. Da trængte pludselig Lyden af højrøstede Stemmer op til hende. Hørte hun ret? Bedrog hendes Øre hende ikke? Nævnedes man ikke hendes Navn? Og denne Stemme: Jeg skal, jeg maa tale med hende, var det ikke Dowes? Hun ringede. »Lad den Mand«, sagde hun, »der staar her uden for og forlanger at tale med mig, lad ham straks blive ført herop«.

Hendes Hjærte bankede saa hæftigt, at hun knap kunde faa Ordene frem. Nu hørte hun Trin komme op af Trappen, hun knugede Haanden mod Hjærtet. I det samme blev Døren revent, og Dowes ilede hen til hende.

»Marina«! udbrød han heftigt, »du alene kan frelse ham? Hører du?«

Og gennem det aabentstaaende Vindue trængte den dumpe Lyd af en Klokke op til dem. Marina følte det, som om hendes Hjertes voldsomme Slag med eet standsede. Hun vilde spørge, men kunde det ikke. Hendes Arme faldt slappe ned. Den Klokkeklang, hun hørte, kendte hun fra andre katolske Lande — den ringedes der kun med, naar en dødsdømt havde forbrudt Livet og skulde miste det.

Dowes gik hen til hende, tog hendes slappe Haand: »Som jeg siger dig, Marina, du alene kan frelse« Han holdt inde, da han saa, hvor hun led, men Marina fuldendte selv hans Sætning: . . »Frelse . . Jan«, sagde hun tonløst.

»Ak ja, vor kære Jan! Gaa Marina, il til Kongen, sig ham, at Jan ægget, tirret til det yderste af den Sergent, som alt tidligere saa ondskabsfuldt har plaget ham, i et Øjeblik Hidsighed kun drog sin Kniv mod ham. Bønfald ham om Naade for ham, men il, i Morgen skal Dommen fuldføres«.

Da aabnedes Døren, og Lederen af Koncerten traadte ind:

»Señorita«, sagde han, »Publikum er utaalmodigt, og Kongen har alt ventet i sin Loge«.

»Kongen!« udbrød Marina glad. »Jeg er rede til at begynde«, sagde hun, purrede med sine Hænder op i sit Haar og greb sin Bue og Violin.

»Dowes«, sagde hun, »og du er ganske sikker i din Sag?«

»Kun altfor sikker«.

»Jan skal frelses«, sagde hun, »om jeg saa selv skulde give mit Liv«, og dermed gik hun ind i Koncertsalen.

Usædvanlig bleg og alvorlig stod Marina, kun iført en sort Fløjelskjole med Kongens Diamantstjerne i sit dejlige Haar, overfor det fyldte Hus. Bifald og Blomster strømmede ned over hende, inden hun havde rørt sin Bue; hun bøjede sit Hoved til Tak, men der var ingen Smil paa hendes Læber, ingen Tindren i hendes Øjne som ellers, naar Bifaldet bølgede hende i Møde. Men aldrig før i sit Liv havde hun spillet som paa denne Aften. Hendes dybe Sorg og Smærte gemte sig i hvert et Buestrøg — paa Violinen græd hun ud alt, hvad der rørte sig i hendes Sjæl. Mange Aar efter talte de, der havde hørt hende den Aften, om hendes almægtige Spil. I Bifaldet blandede sig Beundring for hende og Tak for Hjælpen, hun vilde sende de betrængte Spaniere.

Da hun atter kom tilbage til det blomsterfyldte Værelse, kastede hun sin lange med Pelsværk bræmmede Kaabe om sig, slog Hætten over Hovedet, og saaledes tilhyllet ilede hun gennem Koncertpalæets Gange og Korridorer. Bag ved Kongelogen var et rigt udsmykket Værelse, hvor Kongen og hans Nærmeste altid kunde trække sig tilbage. Foran Indgangen hertil standsede hun. I det samme aabnede Kongens Adjutant Døren til Værelset indenfra.

Han studsede, da han saa Marina.

»Signorina!« udbrød han, »tillad mig at melde Dem«.

»Behøves ikke«, svarede Marina og gik til Adjutantens Forundring ind i Værelset hen mod Kongen og kastede sig paa Knæ for ham.

»Forlang af mig, hvad I vil, og jeg skal opfylde det, saaledes har Deres Majestæt mere end en Gang sagt til mig — opfyld nu min Bøn, min eneste«, bad hun.

»Rejs Dem op«, sagde Kongen, »og lad mig høre Deres Bøn«.

»Nej, Deres Majestæt; jeg staar ikke op herfra, før Deres Majestæt har givet mig Tilsagn om at ville opfylde min Bøn. Skænk Livet til en Dødsdømt, til Jan Woenzel«.

»Umuligt«, svarede Kongen, »Dødsdommen er fældet ved de blandede Domstole og mit Navn sat under den. Umuligt at kalde den tilbage. I kommer for silde«.

»Nej«, svarede hun saa bestemt, at Kongen studsede. »Nej, endnu er det ikke for silde — hvis jeg havde ventet til i Morgen, ja, men I kan kalde Dommen tilbage; gør det — og I har frelst min ulykkelige Plejebroder. Hør mig, opfyld min Bøn, kald Dødsdommen tilbage«.

Marinas Øjne hæftede sig i den største Angst og Spænding paa Kongen.

Kongen gjorde et Tegn til sin Minister, som sammen med Kongen overværede Koncerten. Ministeren bøjede sig ned mod Kongen og talte sagte nogle Ord med ham. Marina saa ham trække paa Skulderen og ryste beklagende paa Hovedet.

»De hører selv, Marina«, sagde Kongen, »Dødsdommen er underskreven og staar ikke til at ændre«.

Marina greb Kongens Haand: »Saa tag mit Liv for hans«, bad hun, »tag det — eller slet Deres Majestæts Navn«.

Der var en saadan Varme og Inderlighed i Marinas Ord, der sammen med hendes smukke, bedende Ansigt, bevægede Kongen, at han tøvede og endnu engang kaldte paa sin Minister. »Bring mig et Papir og en Pen«, bød Kongen.

Marina blev liggende ubevægelig paa Knæ foran ham. I Dødsangst fulgte hun hver Bue, Pennen beskrev.

»Dér,« sagde Kongen til hende og rakte hende Papiret. Marina rejste sig op og kyssede bevæget Kongens Haand, da hun paa Papiret saa, at Kongen egenhændig havde kaldt Dødsdommen tilbage.

»Forkynd den fangne,« sagde Kongen, »at det er Dem, ikke mig, han har at takke for Livet.«

Da Marina atter viste sig for Publikum, som var ganske uvidende om, hvad der i Mellemakten var foregaaet i Kongelogen, studsede man over den Forandring, der var foregaaet i hendes Udtryk. Hendes Kinder glødede, hendes Øjne funkede om Kap med den tindrende Diamant i hendes Haar. Under Spillet løsnedes en af hendes tunge Fletninger og lagde sig om hendes hvide Hals, og over hendes Ansigt

var der et Udtryk af stille Jubel. Alle vare de henrevne af hendes Spil. Blomster kastedes paa og over hende, men Marina havde al sin Selvbeherskelse nødig for Gang efter Gang at vise sig for sin begejstrede Tilhørerkreds. Hendes Hjærte higede kun mod Jan, der i det mørke Fængsel ventede sin Dødsdom.

Kongen havde givet Befaling til, at Marina skulde ledsages til Fængslet af et Par højerestaaende Embedsmænd. Uden for Koncertsalen ventede Folket paa at se Marina stige til Vogns; man vilde spænde Hestene fra og trække hende hjem i Triumf. Men Marina, som havde faaet Nys herom, steg i en Sidegade, der førte til Koncerthuset, ind i den lukkede Vogn, der her ventede paa hende. Undervejs i Vognen talte ingen. Marinas Hjærte bankede ved Tanken om at skulle gense Jan.

Mørkt og skummelt, langt borte fra den larmende By, laa den store Fængselsbygning, kun oplyst af en stor Lygte, der kastede sit skarpe Lys paa Fliserne udenfor. Langsomt og trevent aabnede Portneren Døren til Fængslet. Han førte de ankommende over en stor lukket Gaard, lukket med høje Mure, førte dem op ad flere Trappegange, og for hver Dør de kom igennem, laasede han med Nøglerne fra sit tunge, raslende Nøgleknippe.

»Her maa jeg bede Dem vente«, sagde han, da han førte dem ind i et lille Værelse, »til Fængselsinspektøren kommer«, og dermed fjærnede han sig.

Vente, naar Hjærtet higer mod sit Maal og er det saa nær, som Marina nu var det, er det samme som at pines.

Utaalmodigt gik Marina op og ned ad Gulvet i det lille Værelse. Hun havde ingen Ro paa sig til at sætte sig.

Minutterne forekom hende som Timer. Udenfor Vinduet slog de tunge Slynplanters læderagtige Blade mod Vinduet, Marina hørte det, som om der bankedes paa Ruden og fo'r sammen.

Endelig hørtes der Trin komme op ad Trappen. Det var Fængselsinspektøren. Marinas Ledsagere forklarede ham med faa Ord Grunden til deres Komme paa denne Tid af Dagen. Marina viste utaalmodigt paa det Papir, hun havde i Haanden. Det var for hende den Fane, der skulde bringe Sejer over Død og Mørke.

Fængselsinspektøren bukkede ærbødig, da han havde gjort sig bekendt med Kongens Skrivelse; han kaldte paa en Mand, der forsynet med en Lygte, gik forud for de andre og viste dem Vej. Ingen talte. Fra flere Kamre trængte Suk og Klager ud; Lyset i Lygten viftede i Trækvinden i de lange Korridorer. Marina trak sin Kaabe tættere sammen om sig.

Nu gik man ned ad nogle Trappetrin, en Munk kom dem i Møde. Han havde været inde og tale Trøstens Ord til den domfældte, der knælende var sunken hen i et Hjørne af sin Celle. Da han hørte Fodtrin nærme sig, sprang Fangen op, og idet Fangevogteren aabnede Døren, stod Jan Woenzel der fuldt belyst af Skæret fra Lygten, som Føreren holdt i sin Haand.

Jan! Var dette Jan? Saa bleg med et saa fortvivlet Udtryk? Var det det Gensyn, som hun i sine Tanker atter og atter havde udmalet sig?

Inspektøren og de to andre Embedsmænd trak sig tilbage. Marina var alene med Jan i den lille Celle, kun oplyst af Lygten, som Opsynsmanden havde sat fra sig paa Gulvet.

»Jan, kender du mig ikke?« spurgte hun ganske sagte.

Jan svarede ikke. Han havde vendt sit Ansigt ind

mod Muren og bedækket det med sine Hænder. Marina gentog sit Spørgsmaal: »Jan, kender du ikke mig, Marina?»

Ved Navnet Marina gik der en Sitren gennem ham. Marina her hos ham i denne Celle? Marina! hans Tanke i Aar og Dag, hende, for hvis Skyld han vilde gaa i Krig og vinde sig et Navn, hun her? Han pressede sit Ansigt dybere ned i Hænderne, ind mod Muren. Marina gik hen til ham og lagde sin Haand paa hans Skulder: »Jan, jeg ved det alt, ved, at du i Heftighed har forbrudt dig, at din Dom blev en ualmindelig haard Dom. Men se her, hvad jeg bringer dig: Kongens Benaadning,« og hun viste ham det medbragte Papir.

Ved Lyden af Marinas Stemme vaagnede alle Barndoms-minder hos Jan; han tog Hænderne fra sit Ansigt, vendte det imod hende, men trak sig sky tilbage. Var denne smukke, fornemme Kvinde, var det Marina, hans Legesøster?

Han rystede sørgmodig paa sit Hoved.

»Jan,« sagde Marina, »vi maa ikke staa som fremmede over for hinanden, allermindst i dette betydningsfulde Øjeblik. Du er benaadet, Kongen skænker dig paa min Bøn Livet; glæd dig derover, kan du det ikke?»

»Dødsstraffen er mig eftergiven, jeg formoder til livsvarigt Fængsel, og du vil, at jeg skal glæde mig? Marina, mine gamle Forældre, glemmer du dem,« og den unge Sømand brast i Graad. Marina tav; hvad skulde hun sige til ham, som kunde trøste ham? Der var ingen af dem, der talte; begge stod de der, halvt fremmede for hinanden ved de mange Aars Adskillelse og dog i Hjærtet hinanden saa nær gennem Minderne og Barneaarene. Da tog Jan sig sammen, og med en Stemme, der skælvede af Vemod og Smerte, sagde han: »Marina, Tak for alt, hvad du har gjort for

mig, Tak for hvert Minde fra Barndommen, som du gav mig. Du var den, der i alle disse Aar gav mig Mod og Lyst til at drage ud, og mangen en Stund har Tanken om dig styret mit heftige Sind. Jeg var jo den, der skulde vende tilbage til dig, — ja, husker du de højtflyvende Drømme — som din Admiral, bedækket med Hæder og Ære. Jeg skulde købe det lille, hvide Hus til dig derhjemme bag Klitterne — og nu — — —«

»Tal ikke derom nu,« sagde Marina hastigt, »Huset er mit, og der skal du — — —«

Men Jan rystede paa Hovedet. »Naar du vidste,« sagde han, og hans Stemme fik noget af sit tidligere Liv igen, »naar du vidste, hvor jeg blev ægget og tirret af denne Mand, som jeg slog. Havde jeg, den Gang jeg søgte om at komme med paa det spanske Krigsskib, vidst, at jeg i Maaneder skulde leve sammen med denne brutale Mand, havde jeg aldrig ansøgt om at komme der. Beruset var han ofte; jeg søgte at undgaa ham, men det var, som om han havde udset mig til sit Offer. Tilsidst vovede han at skælde mig ud for fejj, og da, Marina, men ogsaa først da, brugte jeg Kniven mod den Usling.«

Der hørtres Trin udenfor; det var Fængselsinspektøren, der manede til Opbrud.

»Jeg kommer igen, Jan, stol derpaa,« sagde Marina og trykkede hans Haand. Men i Jans Celle blev der endnu mere stille og mørkt end forhen, nu Marina var gaaet bort.

Marina følte sig efter denne Dags stærke Sindsbevægelser saa angreben, at hun foreløbig opgav sin Rejse. Hun haabede tillige ved sin Nærværelse at kunne bidrage til

at styrke og opmuntre Jan. Hun havde faaet Tilladelse til et Par Gange om Ugen at besøge ham i Fængslet. Jan var sat over i en anden og bedre Afdeling af Fængslet. Da hans strænge Dom var rygtedes og ogsaa gennem Aviserne til andre Lande kommen hans foresatte for Øren, havde hans tidligere Kaptain og Kammeraterne fra Øvelsesskibet ansøgt om Formildelse af hans Straf. Kongen havde, efter nøje at have forhørt sig om alt denne Sag vedrørende, været med til at faa Straffen sat til kun 2 Aars Fængselstid, navnlig begrundet i, at Sergenten ingen større Skade havde lidt af det ham tilføjede Saar. som han selv for en stor Del havde fremkaldt ved sin udæskende Maade at træde op paa over for Jan. I Fængslet var det rygtedes, at den store Violinspillerske havde været med til at give en af Fangerne Livet tilbage. Da Marina en Dag forlod Fængslet, og Fangerne bleve førte tilbage fra den daglige Runde, som de under Opsynsmandens Opsigt foretog, forstod de alle som en, at denne Kvinde maatte være den berømte Marina. De kastede sig alle ned for hende og strakte bønfoldende deres Arme ud imod hende, som om de af hende vilde købe Liv og Frihed tilbage.

Marina glemte aldrig i sit Liv dette Syn, der skar sig dybt ind i hendes kærlige, medfølende Hjærte.

Det var, som om Marina ikke kunde løsrive sig fra Spanien, siden hun kendte Jans tunge Skæbne. Rejsen til Hjemlandet blev atter og atter opsat, Ugerne bleve til Maaneder, og mere end et halvt Aar var alt forløbet siden hin Begivenhed paa Koncertaftenen. Fra andre Byer og Lande strømmede Forespørgsler ind, om Violinspillersken vilde optræde baade her og der.

Men Marina tøvede stadig. Det var hende, som om hun ikke kunde forlade Spanien uden ogsaa at have Jan med sig; som om hun maatte bringe ham med sig tilbage til de gamle Woenzels.

En Dag, da hun var vendt tilbage fra et af sine Besøg i Fængslet, forefandt hun paa sit Værelse et Brev med det kongelige Segl. Hun brød det hurtigt. Det indeholdt en Meddelelse fra Kongens Kabinetssekretær om, at Jan var frigiven. Hans Opførsel i Fængslet, hans stille, beskedne Væsen i Forbindelse med hans Anger over, at han ikke — trods al Udæskning fra den andens Side — havde kunnet styre sit Sind — alt i Forening havde givet Anledning til hans Frifindelse.

Marina jubled! Saa vare hendes Ønsker, hendes Bønner for Jan opfyldte langt hurtigere, end hun selv turde gøre sig Haab om.

.....

Ude ved Klitterne ligger en Villa. Dens Mure er hvide, og Slynplanter ranke sig op om den, men Stormen har pisket dem brunlige før Tiden. Inde i Villaen er alt smagfuldt og kunstnerisk udstyret. I dens sandede Have vokse Stedmoderblomster og Klitroser. Det er Marinas Villa og Hjem. Villa »Marina«, hedder den. Til den søger Marina hen, naar hun vender tilbage fra alle sine Triumfer derude fra. Det er Trækfuglenes Rede, hvor hun hviler sig ud med sine Kære, som hun her samler om sig. Paa stille Aftener kan man høre Toner inde fra Villaen klinge ud mod Havet og Klitterne. Det lyder som Suk fra en Menneskesjæl. Det er Marina, der spiller for sine Plejeforældre, der nu hvid-

haarede og krumbøjede sidde Haand i Haand med hinanden, medens gamle Dowes og Marinas Onkel lytte til.

Jan staar henne ved Vinduet, gennem Tonerne hører han hele Marinas Livshistorie og dermed sin egen, som er vævet sammen med hendes.

Ude bølger Havet med hvide, tindrende Skumtoppe, Solen synker, og der staar Brand over Havet fra den. Men langs Strandbredden vandre smaa, hollandske Piger, som forstum Marina, med deres tunge Klæder, tætsluttende Kapper og hvidmalede Træsko. Marina gaar, da hun har endt sit Spil, hen til Vinduet, hvor Jan staar. De blive begge staaende og se ud over Havet. Over Marinas Ansigt glider et lykkeligt Smil.

»Kun een Sejr har jeg haft i mit Liv,« hvisker hun til Jan, »og for den gav jeg gerne al Verdens Hyldest og Blomsterpragt. Denne ene Sejr, da jeg kæmpede for alt, hvad jeg havde kært, og derved frelste dig, er mit Livs Lykke.«

Men naar det er Ebbe, og Fisk og Skaldyr ligge gispende efter Vand paa Strandbredden, da kan det hændes, at man ser en aldrende Dame med Sølvstænk i sit mørke Haar. Hendes Øjne skifte i Farve som Havet. Det er Marina, der nu, som den Gang hun var Barn, kaster de halvdøde Dyr ud i Havet og lader dette vugge dem derude paa deres Element — det store uudgrundelige Hav.

Den lille Italiener.

Menne fra Stenbruddet hørtes Hammerens tunge Slag langt ud over Dalen. Magre, solbrændte Mænd stod her Dag efter Dag og huggede Sten ud af Klippen. Deres Øjne vare beskyttede med store, runde, blaa Marieglas, for at Stensplinterne ikke skulde komme ind til Øjet og beskadige det. Nogle havde spændt et Stykke laset Lærred ud imellem et Par Stokke for at beskytte sig mod den brændende Sols Straaler. Neden for Stenbruddet holdt Vogne forspændte med kraftige Heste, som førte Stenblokkene videre. Langs med Landevejen løb den muntre, lille Bjærgflod og sprøjtede sit klare, kolde Gletschervand hen over Blomsterne, der mellem Stenene rakte deres gule og hvide Knopper frem for at faa Del i Flodens kølige Vande.

Naar Arbejderne ved Stenbruddet holdt Middagshvil, søgte de ned til Bjærgbækken, helst ind under en mægtig Sten, der var rullet ned fra Klippen; her var køligt, her naaede Solens Straaler ikke.

Hver Dag kom en lille Dreng med en brun Lerpotte bunden ind i et rødt Klæde. Det var den lille Roggi, der bragte sin Fader Middagsmad. Hans Fader var en Italiener, der arbejdede ved Stenbruddet. Den italienske Arbejder er flittig og nøjsom og derfor efterspurgt. Sin Kone havde han mistet for et Par Aar siden; hun havde været tysk-født, saa Roggi kunde tale baade sin Moders og Faders Modersmaal, som Forældrene skiftevis tiltalte ham i.

Roggis Fader havde efter sin Kones Død lejet sig et Værelse, som han og Drengen boede i. Den Kone, han havde lejet det af, kogte Maden til dem og holdt Øje med Roggi, medens Faderen var paa Arbejde.

Roggi og hans Fader havde det godt og fornøjeligt sammen; de delte deres Maaltider med hinanden, og naar Faderen var færdig med sit Arbejde, kom Roggi og hentede ham; de snakkede saa italiensk sammen og talte ligesaa meget med Hænderne og Fødderne, som med deres livlige Tunger. Roggi fortalte Faderen alt, hvad han havde oplevet, hvad han i Dagens Løb havde leget, og hvad han havde tænkt.

Om Søndagen bandt Faderen et stort, rødt Silketørklæde om Halsen paa Roggi, gav ham en brun Fløjelstrøje paa, som var syet af hans egen Stadstrøje, og om Sommeren gik de to Haand i Haand sammen og lagde sig ude i Engen eller paa en skyggefuld Bjærgskraaning; der legede Roggis Fader med ham og fortalte ham om hans skønne Hjemland,

saa levende og anskueligt, at Roggi selv troede, han havde været der. Han kunde tydeligt se Appelsinerne og Citronerne hænge paa Træerne; de blomstrende Kamelier og Neriehækkene, Æslerne, der bleve drevne frem med deres tunge Byrder, og over det hele den straalende, glødende Sol, der, naar den gik til Hvile, farvede Havet og Himmelen i alle Regnbuens Farver.

Men om Vinteren — om Søndagen — sad han med Undren og saa Faderen lave de mærkeligste Figurer, som han huggede ud af Stenene. Der var Heste, der endte i Dragehaler, og Drager med udspændte Vinger, Dyr, som Naturhistorien intet Navn havde for, og som Roggi fik Lov til at beholde.

Men nu skulde han i Skole; det turde ikke opsættes længer. Hans Fader havde netop været hos Skolelæreren og meldt ham ind. Roggi var lidt beklemmt ved Tanken om Skolen; de andre Drengene var han aldrig kommen sammen med; i sin Fader havde han alt, og de andre Drengene i Landsbyen regnede ham ikke rigtig som en af »deres egne«, hvad han jo i Virkeligheden heller ikke var, skønt han kunde tale deres Sprog.

»Fa'r, hvem skal saa bringe dig din Mad?« spurgte Roggi, »naar jeg kommer i Skole.«

»Jeg tænker, jeg kan faa Haslers Søn til at tage min Mad med, naar han bringer sin Faders. Han kommer jo vor Dør lige forbi.«

»Jeg vil meget hellere hver Dag bringe dig din Mad end gaa i Skole«, svarede Roggi.

»Ja, det tror jeg nok, dovne og dase hellere end at sidde paa Skolebænken. Nej, vær du glad, at du skal lære

baade at skrive og regne, at tegne og læse, saa du en Gang kan blive en dygtig Haandværker og bestille andet end slaa Sten. Havde jeg lært noget ordentligt, da jeg var i din Alder, havde jeg nu været noget andet end en simpel Stenhugger. Hvem ved, maaske havde jeg ogsaa kunnet give de døde Stenblokke baade Liv og Form.*

»Ja, saadan som du laver de smaa Figurer til mig i din Fritid«, sagde Drengen.

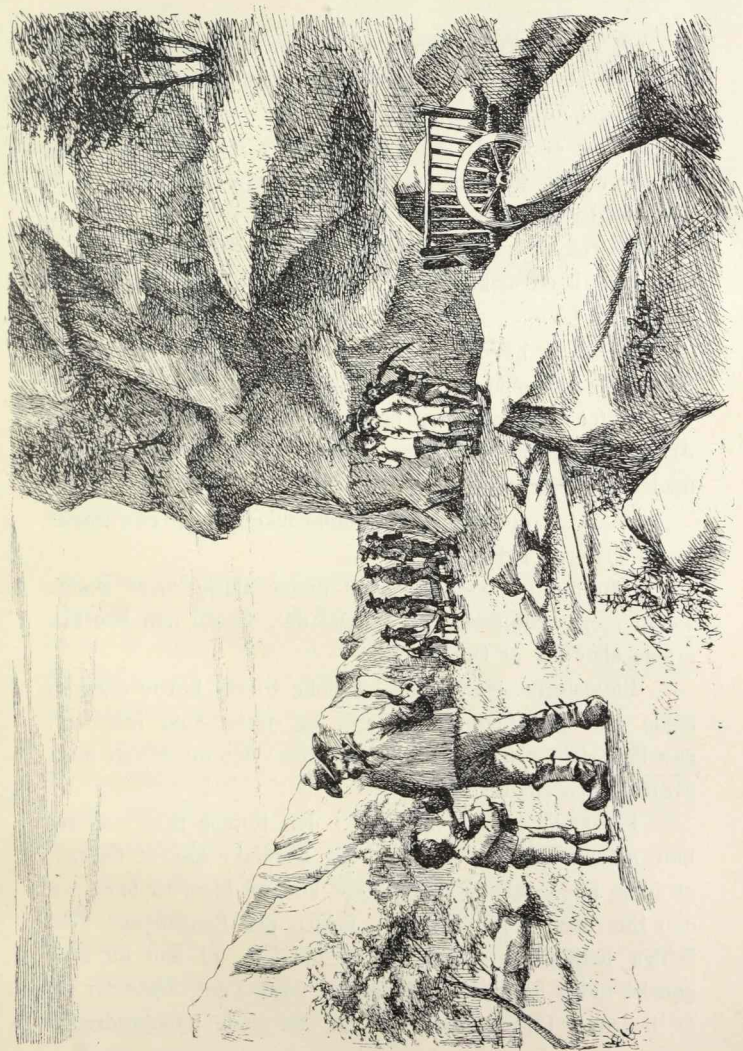
»Ja, en Madonna kunde jeg vel have hugget, lige saa god som den, der staar derhenne«, og han pegede henimod et stort Egetræ, der bredte sine Grene til alle Sider. Der, hvor det stod, delte Vejen sig og dannede en Korsvej. I Egetræets Stamme var hugget en Fordybning, hvori Madonna, plumpt udskaaret og malet med brogede Farver, stod dækket af et Glas. Omkring Egens tykke Stamme var en Bænk, og Blomsterkranse hang ned om Madonna.

Da Roggi næste Dag kom med sin Faders Middagsmad, hørtes ingen Hammerslag som ellers fra Stenbruddet. Alt var stille. Roggi paaskyndte sin Gang. Han vidste, han kom for sent i Dag, fordi han undervejs havde plukket Blomster langs Bjærgfloden og moret sig med at lade Vandet sprøjte op over sine bare Fødder.

Da han kom hen til Stenbruddet, var Arbejdet ganske ophørt. Arbejderne stod i smaa Klynger og talte sagte sammen. Da de saa Roggi, tav de alle. Roggi, som ikke saa sin Fader mellem Arbejderne, spurgte om ham.

»Han har det godt, min lille Ven. Han er nu fri for Slid og Slæb«, sagde en af de ældste Arbejdere og gik hen til Roggi.

»Ser du«, sagde han, »han sover for ikke mere at

vaagne, og for Fremtiden kommer du til at spise din Mad alene.« »Stakkels Fyr,« føjede han medlidende til.

Roggi forstod ham ikke.

»Hvor er Fa'r?« sagde han heftigt, »sig mig, hvor han er, sover han, saa væk ham, jeg ved, han er sulten, og at han længes efter sin Mad.«

Da tog den gamle Arbejder ham ved Haanden og førte ham hen til en dækket Baare. Her laa Roggis Fader uden Tegn paa Liv.

En Sten havde, ligesom han var i Begreb med at hugge løs i Klippen, løsnet sig over det Sted, hvor han stod, var styrtet ned over ham og havde dræbt ham øjeblikkelig. Arbejderne havde flettet en Baare til ham og dækket ham med deres Solsejl.

Der stod nu Roggi med Madkrukken i den ene Haand og Blomsterne i den anden.

Han forstod ikke, at hans Fader aldrig mere skulde vaagne, og fordi han ikke forstod det, kunde han hverken græde eller faa et Ord frem.

Blomsterne, som han i barnlig Glæde havde plukket, lagde han paa Faderens Baare, og sulten som han var, gav han sig for første Gang til at spise den medbragte Mad, alene, uden sin Fader.

Først da han kom hjem i den tomme Stue, og det blev Aften, uden at Faderen kom, begyndte han at forstaa, at hans Fader aldrig mere vilde komme hjem til ham, og den Dag han blev sænket i Jorden paa Landsbyens lille, fattige Kirkegaard, først da forstod han, at han nu stod ganske alene i Verden. Og da han forstod det, lagde der sig et bedrøvet Udtryk over den før saa glade Italienerdrengs

mørke Øjne. »Stakkel!« sagde Folkene i Landsbyen, »han skal nok faa at prøve, hvor haardt Livet er«, og saa vare de alle gode imod ham — i Begyndelsen især.

For snart var det en glemt Begivenhed, at en Arbejder havde tilsat Livet. Det sker saa ofte, og disse Folk vide, hvad enten de arbejde ved Skovhugst og fælde de store Træer, eller de søge dybt i Bjergenes Skakter, eller de sejle ned af Floderne paa deres store, sammentømrede Flaader — overalt — gaa de i Fare. Og derfor bede de hver Dag Madonna tage dem i sin Varetægt, og derfor smykke de hende med Blomster og Billeder, og lære deres Børn at gøre det samme.

Roggi, som nu var kommen paa Sognet, vilde maaske snart være glemt af dem alle, hvis der ikke en Dag var hændet noget.

Paa Landsbyens Kirketag havde Storken hvert Aar i mange Aar bygget sin Rede. Hvert Aar hilstes den med Glæde af baade unge og gamle. Den Dag, Storkene kom til Landsbyen, var en Festdag; saa vidste alle, at nu var det Sommer, selv om der faldt Regn og Haglbyger.

Storkene havde faaet Unger; de var nu flyvefærdige, og Landsbybørnene stod neden under og morede sig med at se paa deres første Flyveforsøg. De gamle Storke ekserserede ordentlig med dem, akkurat som Underofficererne med deres Rekrutter. Forsigtig spændte de Vingerne ud, baskede med dem og gjorde kejtede Forsøg paa at flyve. Pludselig kom der noget susende gennem Luften — en hel Sky summende Insekter. Det var vilde Bier. Bisværmen

kastede sig over Storkene, en for en gled de hjælpeløse og halvdøde ned af Kirketaget.

Roggi, der sammen med de andre Børn, stod nede ved Landsbykirken, skreg højt. Der kom Folk til, som fik Bierne jagede bort. Men Storkene, de kom aldrig mere til at flyve. Vingerne hang slappe ned, Næbene aabnede sig til en svag Knebren, men der kom ingen Lyd, Hovederne sank tilbage, de lukkede Øjnene — og døde alle med Undertagelse af Storkefader.

Om dens Fjer havde været tykkere end Storkemoderens og de unge Storkes, eller om den havde faaet færre Bistik, vidste man ikke, men den levede, og Roggi, som selv havde Hænderne opsvulmede af Bistik, som han havde faaet ved at jage Bierne bort, plejede den syge Stork og lagde Omslag under dens Vinger. Den fandt sig taalmodig deri og glemte ham det aldrig.

Fra nu af blev Storken hans tro Følgesvend og Leges-kammerat; og Roggi følte sig mindre ene.

Ja, selv naar han gik til Skole, saa man Storken gaa med ham i alt Slags Vejr. Under Skoletiden opholdt den sig i Nærheden af Skolen, søgte sin Føde og fløj omkring og ventede taalmodig paa Roggi, til han var færdig.

De andre Børn syntes, det maatte være morsomt at blive fulgt til Skole af en Stork, og Roggi, som havde været med til at redde den, blev i deres Øjne en lille Helt, som de gerne vilde være Ven med; især dog Berthold og Lisli — den rige Bonde Kinzlis Børn.

Kinzli ejede store Skovstrækninger og mange Køer og Okser, og desforuden ejede han et Savskæreri, som blev drevet af den lille Bjergflod.

Hans Hus var det allersmukkeste i Omegnen, omslynget af Vin, som det var. I Haven stod mange Frugttræer, og Bierne summede ud og ind og samlede ind til den dejlige, gule, klare Honning, der hvert Aar blev hældt paa Glas-krukker og sendt til den nærmeste By for at sælges.

En Dag spurgte Berthold og Lisli deres Forældre, om de maatte bede Roggi hjem til sig.

»Ja, vær's god, bed ham kun komme herop,« sagde Kinzli.

»Stakkels Dreng,« sagde deres Moder, »han ser saa bedrøvet ud.«

Da Søndagen kom, bandt Roggi sit røde Silketørklæde om Halsen, bredte Enderne ud, saa de struttede til begge Sider, og børstede og børstede paa sin gamle, luvslidte Fløjelsfrakke. I sin Filthat stak han en Høgefjer, han havde fundet oppe i Skoven, og begav sig paa Vej med sin Stork.

Paa Vejen op til Kinzlis kom han forbi Stenbruddet, hvor Faderen havde tilsat Livet. Den Afdødes Kammerater havde paa en af Stenblokkene, hvor Ulykken var sket, ladet sætte et lille Jærnkors, og i Stenen stod indhugget: »Ingen ved Tid eller Sted, naar han kaldes herfra.«

Da Roggi kom herhen, følte han sig paany saa ensom, og Savnet af Faderen kom saa stærkt op i ham, at han pludselig gav sig til at græde. Men efterhaanden som han gik videre, glemte han lidt efter lidt sin Sorg. Storken gik jo ved hans Side, og alle Folk, der gik til Kirke, sagde ham jo saa venligt Goddag. Lærkerne jublede, Bierne summede, Kornet nejede sig for den friske Vind, og Engene stod overbroderede med Stjerne- og Klokkeblomster. Ved hans Side løb den skummende Bjærgflod, og over det alt hvælvede sig

den klare, blaa Himmel. Roggi blev saa glad i alt dette, at han gav sig til at nynne en Sang.

Da han naaede Kinzlis Hus, stod han stille, tørrede Sveden af sig, rettede paa sin Halssløjfe og glattede paa Storkens Fjer.

Uden for Huset stod Børnene og ventede paa ham. De vare begge i deres Søndagstøj. Berthold havde en stor, blød Filthat paa og udsyet Skjorte, og Lisli havde et Fløjels Liv paa, broderet med Guldtraad, og en lille, guldbroderet Hue paa Hovedet med Knipling, der faldt frem over hendes kønne, friske Ansigt.

Roggi blev snart hjemme hos dem, da han var bleven bænket midt imellem dem. Ogsaa hans Stork fik Lov til at komme ind med i Stadsstuen. Surmælk og Gedeost blev sat frem tilligemed store hjemmebagte Brød, som bleve tagne ned af Hylden langs med Væggen. Henne ved Ovnbænken sad Børnenes Bedstemoder, og paa Ovnbænken laa Hyrdedrengen. Karlene og Pigerne sad med til Bords i deres Søndagstøj, og inde fra Stalden kunde man høre Køerne og Okserne gumle deres friske Grøntfoder. Om Søndagen maa baade de, Faarene og Gederne blive i Stalden, for at Kohyrden og Faarevogteren kunne have fri. Det holder Bonden fast ved som en Menneskerettighed, der tilkommer hans Folk, og derfor er Søndagen heroppe en Hvile- og Festdag.

Roggi følte sig saa glad ved at være her, og Kinzli og hans Kone sagde til ham, at han skulde komme op til dem hver Søn- og alle Helligdage.

Men da Vinteren kom og bredte sit kolde, hvide Lagen om alt heroppe, saa Slæderne næppe kunde komme frem, da sad Roggi indestængt nede i Landsbyen, i Dalen, langt

børte fra sine Venner. Alt laa dækket med Sne, Børnene kunde ikke komme til Skolen, og da maatte han nøjes med at lege med de Figurer, som hans Fader havde lavet til ham, og med at læse.

Læse holdt han forskrækkelig meget af, og hvor han kunde faa fat i en Stump trykt Papir, lige meget om han fandt det paa Gaden eller hvor, der greb han efter det. Den Kone, han og hans Fader havde boet til Leje hos, havde laant ham et Par Almanakker, som han havde læst saa ofte, at han kunde dem udenad. Det var mest Historier om Helgener, der vare blevne pinte og martrede, og som til Løn for alt, hvad de hernede havde lidt, vare komne i Himmelen, og det var ham en stor Trøst at tænke paa, naar han selv følte sig saa bedrøvet og ene. Ogsaa Berthold og Lisli længtes efter deres lille Ven, og da Sneen begyndte at smelte og det igen blev Foraar, bad Børnene deres Fader saa længe om, at Roggi maatte komme op til dem, at han omsider gav efter, og da Kinzli selv havde et Ærinde nede i Landsbyen, spændte han for sin Slæde og satte Berthold og Lisli i Slæden, og nu gik det i strygende Fart nedad mod Landsbyen. Roggi sad netop og læste, da Slæden holdt udenfor.

»Hvordan er det, du ser ud?« sagde Kinzli, da han saa ham. »Du er jo det bare Skind og Ben; naa, Havre er du nok ikke bleven trakteret med. Lad os nu faa dig op med paa Græs hos os.«

Kinzli havde Ret. Roggi saa bleggul og mager ud; han hørte jo til Sognet, og den Kone, som fik Betaling af Sognet for ham, havde det selv smaat, og hvor hun kunde

det, kneb hun paa Maden, saa han mest fik Sparesuppe og Ben med kun lidt Kød paa.

Berthold og Roggi var saa glade ved igen at se hinanden, og Berthold vilde hele Tiden paa Hjemvejen holde Armen om Halsen paa ham, og i Glæde og Overgivenhed slog Roggi sin Arm igen om Lisli, og saadan holdt de uden for Kinzlis Hus, hvor Sneen endnu laa.

»Der bliver vist ikke andet for«, sagde hans Kone, »end at vi maa faa ham fra Sognet og tage ham til os. Skal han en Vinter til sidde inden Døre og hænge i med sin Læsning, kan han nok blive en Pind til sin egen Ligkiste.«

»Du taler, som jeg vidste, du vilde gøre«, sagde Bonden, »men du skal nu alligevel have Tak for det Ord. Jeg selv har tænkt det samme, men da du er den, der bragte Broderparten med til Huset, vilde jeg ikke foreslaa ham, forstaar du nok.«

»Ja vel; men se nu du til, at du kan klare det med Sognet.«

»Det bliver min Sag; kender jeg dem ret dernede, skal de nok bare være glade ved at være fri for een Mund til at føde.«

Da Børnene fik at vide, at Roggi skulde blive hos dem, gjorde de store Øjne; det var netop, hvad de hemmeligt havde ønsket, men ikke turdet udtale for Forældrene.

»Og hans Stork, faar den ogsaa Lov at komme med?« spurgte de.

»Hvad mener du, Roggi?« spurgte Kinzli.

Roggi saa med bedende Øjne fra Bonden til hans Kone, og da Kinzli tøvede med at svare, sagde hans Kone: »Naturligvis kommer den med; man skiller ikke to trofaste Venner ad.«

Nu var Roggis Glæde over at skulle blive her først fuldkommen. Skulde han have ladet sin Stork blive alene tilbage i Landsbyen, er det vist tvivlsomt, om han havde taget imod Bondens Tilbud.

Nu Foraaret var kommen, begyndte Skolen igen, som paa Grund af Sneen havde været standset i flere Maaneder. Børnene fulgtes sammen og kappedes om, hvem der kunde sine Lektier bedst; men Roggi var altid et Hestehoved forud for dem alle i Klassen.

Røde Kinder fik han af den friske Luft heroppe, og Kød kom der paa Kroppen af al den gode Gudemælk, han fik. Hans Øjne straaled, og alle syntes de, at det var en rigtig køn og god Dreng, den lille Roggi. Bedstemoderen kunde især saa godt lide ham, fordi han fortalte hende alt, hvad han lærte i Skolen, og Bedstemoderen, som selv ingen Steder kunde komme, holdt nok af at høre om Livet og alt, hvad der foregik derude. Og Roggi sad gerne hos hende og hørte hende fortælle om svundne Tider; det var næsten ligesaa godt, ja, bedre end at læse i en Bog. Skolelæreren holdt ogsaa af Roggi og laante ham Bøger, og da han en Gang havde talt til Landsbyens Doktor om, hvor flittig Roggi var, og hvor gerne han læste, sagde Doktoren, at han selv havde lagt Mærke til, at det var en opvakt lille Fyr, der forstod, hvad han læste.

Da Doktoren en Dag var færdig med sine Sygebesøg og netop fik Øje paa Kinzli og Roggi, vinkede han ad dem.

»Hør«, sagde han, »kunde du ikke have Lyst til i din Fritid imellem at komme over til mig og blade lidt i mine mange Bøger. Jeg hører, du er en rigtig Læsehest, og du

kunde maaske ovre hos mig finde et og andet, som kunde mere dig at læse.«

Roggis Hjerter bankede af Glæde. Han greb Doktorens Haand og kyssede den. Men Bonden kløede sig bag Øret og saa helt betænkelig ud.

»Ja, Hr. Doktor«, sagde han, »det skal De have Tak for, men i sin Fritid skulde Roggi rigtignok helst hjælpe lidt til, snart med Køerne, Faarene og Gederne, ligesom det nu kan falde sig. Han falder ofte nok i Staver, og jeg tror nu, han faar mere Lærdom og Forstand af at omgaas de umælende end at sidde og fingerere med disse Blade med al den Sværte paa, som det bare gør ondt i Øjnene at stirre paa.«

Roggi saa fra Lægen til Bonden og fra Bonden til Lægen med et bedende Blik.

»Naa, det gaar vel begge Dele«, sagde Lægen, »ligesaa lidt som han altid skal hænge over Bogen, ligesaa lidt skal han vel altid være Barnepige for Køerne. Fluerne faar de selv vifte bort med deres Haler.«

Saa lo Bonden, og Doktoren gav ham Haanden, og dermed var det fastslaaet, at Roggi skulde komme over til Doktoren i hans Studerekammer, naar han havde lidt Tid til sin Raadighed.

Hvor bankede hans Hjerter, da han stod udenfor Døren til Doktor Wørrens Bolig. Frygtsoamt bankede han paa.

»Kom ind«, svaredes indefra.

Der sad den gamle Doktor i sin hyggelige Stue. Gennem de farvede Glasruder faldt det dæmpede Lys ind over

ham og hen over et stort Billede af Jomfru Maria i lyseblaa Kjole med Guldglorie om Hovedet.

»Er det dig, Roggi?» sagde Doktor Wørrén, »kom kun nærmere. Ser du, her i dette Bogskab vil du altid kunne finde noget, som du kan have Glæde og Nytte af at læse. Og skulde det en Gang træffe sig, at jeg ikke var hjemme, kan du altid finde Nøglen til Skabet her i denne Æske paa mit Skrivebord.«

Den rare Landsbydoktor, han havde altid en venlig Tanke for alle, og derfor var han ogsaa saa afholdt af alle.

Det blev lykkelige Timer inde i Doktor Wørréns stille Studerekammer. Som Bierne samlede Blomstersaft derude, saaledes samlede Roggi her Kundskab til Brug for kommende Tider. Mangt og meget, som han ikke forstod, af hvad han læste, talte han med den gamle Doktor om, og Doktoren havde sin Glæde af at belære den opvakte Dreng. Undertiden fik han ogsaa Lov til at køre med Doktoren, naar denne kørte paa Sygebesøg, og Bønderne kaldte ham i Spøg for deres lille Doktor.

Roggi havde fuldt op af Arbejde hver Dag; Tiden skulde deles mellem Skolen og Lektierne, Køerne og Doktorens Bøger, og Barn, som han var, vilde han gerne lege med Berthold og Lisli — hans Stork maatte heller ikke glemmes.

Men gik Ugen hen med Arbejde, saa var Søndagen saa meget desto mere den store Festdag, som han glædede sig til, og Søndagene tilbragte han altid sammen med Kinzlis Børn.

I Dag var det Søndag igen, og omkring Kirken var der slaaet Smaaboder op med alle Slags Sager. Der var baade spiselige og nyttige Ting, Legetøj og Godter. Børnene

gik omkring og saa paa det altsammen. Berthold og Lisli havde hver faaet en Mark af deres Forældre til at købe noget for. Roggi havde kun 50 Pf., men dem havde han selv tjent, da han havde vist en ensom Vandrers Vej heroppe i Bjærgene. Her var saa meget at vælge imellem, at han ikke vidste, hvad han skulde købe. Han vilde saa gerne finde noget, som rigtig kunde glæde Lisli.

Da kom Lisli løbende hen til ham. »Roggi, Roggi, har du set Billedbøgerne derhenne?« sagde hun, »det er vist noget for dig.«

»Nej«, svarede han, »jeg vil først købe noget til dig, Lisli, inden jeg køber noget til mig selv. Jeg ved bare ikke, hvad det skal være.«

»Aa«, svarede Lisli, »her er jo saa mange dejlige Honningkager; dem kan du købe en af og forære mig, saa bliver der endda noget tilovers til en Bog for dig selv.«

»Nej«, svarede han, »Honningkager vil jeg ikke forære dig — dem kan du selv købe dig. Det, jeg vil forære dig, skal du ikke spise, men gemme og have Glæde af, til du bliver gammel.«

»Han er slet ikke som Berthold og de andre Drenge«, tænkte Lisli, »meget bedre og kønnere end dem alle«, og hun blev staaende og saa efter ham.

Roggi var gaaet hen til en Bod, hvorfra der solgtes Helgenbilleder, smaa Madonnafigurer, Vievandskar og Rosenkranse. Han blev et Øjeblik staaende, greb saa efter en Rosenkrans — en ganske tarvelig af gulbrune Træperler med et lille udskåret Kors ved.

»Hvad koster den?« spurgte han.

»60 Pfennige«, svarede Konen, der solgte dem.

»Jeg har kun 50 Pfenninge», sagde Roggi.

»Du skal faa den alligevel«, sagde Konen, »du er en from Dreng, mærker jeg nok, siden du køber Rosenkranse. De andre Børn køber kun Slikkerier og Honningkager. Og du skal faa et lille udskaaret Æg i Tilgift til at gemme den i.«

Roggi blev glad, takkede Konen mange Gange og skyndte sig bort for at finde Lisli. Da han ikke fandt hende, følte han sig skuffet; han havde glædet sig til at give hende Rosenkransen straks. Maaske var hun gaaet hjem, saa vilde han ogsaa gaa hjem. Berthold saa han ingen Steder.

Han anede ikke, at Lisli var gaaet hen til Manden, der solgte Billedbøger. Hun vilde saa gerne finde en Bog, som kunde glæde Roggi. Selv brød hun sig ikke videre om at læse. Hun vidste nu kun ikke, hvilken Bog hun skulde vælge. Den gamle Mand, der solgte Bøgerne, saa hende staa tvivlraadig, greb ned i sin Bogpakke efter en Bog og rakte hende den. Bladene vare falmende og gule, men der var Billeder i den, og Bogen hed: »Kæmp for alt hvad du har kært«. Det syntes Lisli var saadan en køn Titel; den Bog skulde Roggi have, og saa købte hun den.

Bare hun nu kunde finde ham mellem de mange Menne-sker! Hun søgte om ham, men da hun ikke fandt ham, saa begav ogsaa hun sig paa Hjemvejen.

Paa Vejen plukkede hun Blomster langs med Bjærg-bækken, og hendes flinke Fingre bandt en Krans; den vilde hun slynge om Madonna, naar hun kom hen til Egetræet ved Korsvejen. Men forinden slyngede hun Kranssn om sin Hals og gik nu rask til, af og til bladende i Bogen, som hun havde købt.

Da hun kom i Nærheden af Egetræet, saa hun Roggi sidde der. Hun skyndte sig at putte Bogen i Lommen. Da hun vilde hænge sin Blomsterkrans om Madonna, hang der en frisk Krans. Den havde Roggi bundet af Blomster, som han havde plukket; nu hængte Lisli sin Krans om Billedet, saaledes at de to Kranse slyngede sig ind i hinanden.

Roggi, som havde set Lisli komme, var staaet op og gaaet hende i Møde.

»Det var rart, du kom«, sagde han, »saa kan vi følges ad hjem. Men kom først og sæt dig lidt hos mig; jeg har en lille Markedsgave til dig.«

Han tog Rosenkransen frem.

»Se her«, sagde han, »den skal du have.«

»Et Trææg?« sagde Lisli. »Jeg er ganske nysgerrig; hvad kan der være gemt deri?«

Hun skruede Halvdelen forsigtig af og tog Rosenkransen frem.

»Tak skal du have«, sagde hun. »Den er jeg rigtig nok glad for; hvor er den køn, og det lille udskaarne Kors, der hænger ved den, hvor er det pænt! Tak, Roggi, den skal jeg altid gemme til Erindring om dig.«

Hun vilde gerne give ham Bogen, som hun havde købt, men hun kunde ikke; hun syntes, hvis hun gav ham den nu, var det ligesom hun vilde betale ham hans Gave. Hun famlede med Haanden ned i sin Lomme, men tog ikke Bogen frem.

Da de kom hjem, var Berthold allerede kommen; han havde for sine Penge købt lutter Honningkager. Han var i ondt Lune over ikke at have truffet Roggi og Lisli.

»Nu kan I have det saa godt«, sagde han; »jeg har selv spist alle Honningkagerne.«

Om Aftenen, da Bonden og hans Folk sad sammen ved Bordet om den dampende Grød, havde de alle noget at fortælle, som de denne Dag havde oplevet, og Roggis Rosenkrans, som han havde foræret Lisli, gik fra Haand til Haand og blev beset og beundret af dem alle.

»Det var en køn Gave«, sagde den gamle Bedstemoder, »som du har givet Lisli. Jeg fik i Vuggegave en Rosenkrans; det var den første Gave, jeg fik, inden jeg kunde skønne. Jeg har den endnu. Ser du, hvor slidt den er af mine mange Bønner. Med den i Haanden skal jeg ogsaa en Gang lægges i Jorden.«

.

Saadan gik Dagene med Arbejde og Hvil, med jævn Tilfredshed og Glæde i Sindet. Børnene voksede sig sunde og kraftige under det ensformige Liv, i hvilket kun Aars-tiderne satte deres Skelnemærke og forandrede deres Leg og Beskæftigelse.

Om Vinteren, naar Sneen laa ned ad Tagets Sider, og de smaa Ruder vare ganske uigennemsigtige, legede Børnene udenfor paa Svalen, som Husets skærmende Tag gik helt ned over, saa der ingen Sne kunde komme. Om Aftenen fortalte Roggi Historier; Hyrdedrengen, der helst laa henne ved Ovnbænken og sov, rejste sig over Ende og iyttede til; selv Berthold og Lislis Moder, der sammen med Pigen spandt ved den snurrende Rok, lod ofte Hjulet staa stille for at høre efter. Kun Kinzli, der sad og skar Træskeer, vedblev at arbejde med sin Kniv.

Undertiden blev Ensformigheden heroppe afbrudt af

en ensom Bissekræmmer, der kom langvejs fra med Baand, Knapper og Traad, Lys og Svovlstikker og mange andre brugbare Sager. Ofte fik han Lov at hvile sig ud og blive Natten over henne ved Ovnbænken og fik endda en Bid Mad med paa Vejen. Han var som den vandrende Avis; han kom ude fra Livet og kunde fortælle om Krig og alt, hvad der foregik ude i Verden, saa selv Bedstemoderen kom rokkende ind for at høre nyt udefra. Men efter hvert saadant Besøg blev Roggi altid tavs og ordknap nogle Dage; han syntes, det blev ham for trangt heroppe, og Længslen efter at komme ud i Verden overvældede ham da ganske, saa han hverken havde Lyst til at passe Køerne eller lege med sin Stork, ja ikke engang til at læse. Saa skottede Lisli ængstelig til ham; det var, som om hun anede, hvad der foregik i ham; men hun fandt ingen Ord for at tale med ham. Hun forstod ikke hans Længsel efter Livet derude, som han kendte gennem Bøger. Hun syntes, at intet Sted paa Jorden kunde der være dejligere end her, hvor hun var født, kendt og afholdt af alle.

Een Vinter glemte Børnene aldrig. En Morgen var Roggi kommen ind til Bedstemoder. Hun havde ikke svaret ham, da han havde talt til hende. Hun laa i sin Seng ligesaa hvid som Sneen udenfor. Mellem sine magre Fingre holdt hun sin slidte Rosenkrans. Roggi havde kaldt ad Berthold og Lislis Forældre. De vare komne derind og havde slaaet Korsets Tegn over hende; og ikke mange Timer efter hørte Børnene Hammerslag i Huset. Det var Kinzli, som selv tømrede det sidste Hvilested til sin gamle Moder. Begraves kunde hun ikke; Sneen laa det Aar alt for højt, til at man kunde faa Liget bragt hen paa Kirkegaarden. Saa

blev Kisten varsomt skubbet ud af Huset ind i Sneen, og dér blev den staaende, til Sneen begyndte at smelte, og den kunde køres hen til Kirkegaarden. Men saalænge Bedstemoder var dem saa nær, talte Børnene ganske sagte; det var, som om de vare bange for at vække hende, og de lavede et Kighul i Ruden og skiftedes til at se derigennem hen imod det Sted, hvor de vidste, at Bedstemoderen laa gemt.

Hver Gang Roggi tænkte paa, at han maatte tage bort, blev han holdt tilbage, naar han saa paa Lisli. Hun var nu en stor Pige, der hjalp sin Moder i Huset og ved Rokken. Saa han paa hende, følte han, at her havde han sit Hjem, og at han ikke kunde rive sig løs herfra.

En Søndag, hvor han var overfalden af dyb Sørgmodighed og syntes, han ikke kunde holde det ud heroppe, saa dødt og stille som her var, havde han taget en Bog, som han havde laant ovre hos Doktoren. Den handlede om store Mænd, der havde sat Livet ind for andre. Roggi levede ganske med i Bogen; hans Hjærte bankede under Læsningen, han hverken saa eller hørte, hvad der foregik om ham.

Han saa heller ikke Lisli, der i sin klædelige Søndagsdragt med de lange Fletninger ned ad Nakken, de røde Strømper og Granathalsbaandet om Halsen, stod foran ham med Hænderne paa Ryggen. I dem holdt hun den Bog, hun havde købt til ham; i Dag skulde han have den. Først da hun lagde sin Haand over hans Øjne, sprang han op.

»Gæt«, sagde Lisli leende, »hvem det er.«

»Lisli«, sagde han; »tror du ikke, jeg straks kendte din Stemme.«

»Se, hvad jeg har til dig«, sagde hun. »Denne Bog skal du have. Jeg kender den ikke, men du kan læse den og en Gang fortælle mig, hvad der staar i den.«

»Tak, skal du have«, sagde han og tog Bogen. »Men jeg læser her en Bog, som jeg næsten ikke kan rive mig løs fra. Naar jeg læser om, hvad andre har arbejdet og levet for, længes jeg efter selv at komme ud i Livet og lære noget, saa jeg en Gang kan prøve mine Kræfter. Jeg synes, at disse Mænd, jeg her læser om, er større eller ligesaa store som Ridderne og Heltene, der kæmper med Sværd og øver Vaabenbedrifter. Hør selv«, og han begyndte at fortælle med Varme og Glød om, hvad han havde læst.

Da sænkede Lisli sit Hoved.

»Du føler det ikke som dit Hjem hos os?« sagde hun bedrøvet. »Du vil bort til Steder og Egne, hvor ingen kender dig, ingen holder af dig som her. Er du da ikke glad hos os?«

»Aa jo, Lisli«, udbrød han. »Jo, jo — men ser du derude«, og han pegede ud over Landsbyen og Dalen, »derude, langt borte, der vil jeg hen. Derud maa jeg. Her kan jeg ikke vedblive at gaa og vogte Køer og Geder og nøjes med, hvad jeg lærer i Skolen eller ovre i Doktorens Studerekammer. Heroppe er saa indestængt; jeg maa ud, bag om Bjærgene og samle Kundskaber, som jeg kan benytte; jeg maa udvide dem, jeg har, og saa — naar jeg en Gang kommer her tilbage, som en hel anden« Han standsede pludselig og saa paa hende.

»Som en hel anden, siger du? Hvad saa?«

»Saa bygger jeg et Sted heroppe i Bjærgene til dig og mig, Lisli; men først Arbejde, Kamp og Strid — eller jeg

tror, jeg kvæles heroppe. Men jeg glemmer jo helt at sige dig Tak for din Bog, Lisli. Lad mig se, hvad det er for en Bog«, og han bladede den flygtig igennem. »Kæmp for alt, hvad du har kært«, læste han.

»Ja, det er jo netop det, jeg vil, det jeg maa«, sagde han og stod op.

I det samme blev han opmærksom paa en Vogn, der kom kørende op ad Vejen. Den standsede, og den ene af Herrerne, som sad i Vognen, spurgte i et fremmed Sprog om Vej. Lyden af dette Sprog mindede Drengen om hans Fader, saadan havde det lydt, naar han havde talt til ham. Saa meget huskede han af sit Modersmaal, at han kunde give Svar paa Italiensk.

»Se, se«, raabte Herren efter ham, idet han tilkastede ham et Pengestykke, »en lille Landsmand«.

Roggi blev staaende og saa efter dem. De havde et stort Stykke Papir, der saa ud som et Kort, udbredt foran sig, som de opmærksomt betragtede og syntes at sammenligne Egnen med. Af og til gjorde de Notitser i deres Noterbog og talte ivrig sammen.

»Hvem tror du, det var?« spurgte Lisli. »De saa saa fornemme ud.«

»Jeg ved det ikke«, svarede Roggi aandsfraværende med Tanken paa sin Bog, som han var opfyldt af, og som han nu atter tog for at læse videre i.

»Maaske Kunstnere, der kommer herop for at bygge sig et Sted. Det bliver færdig før dit, Roggi, naar du altid hænger i med Læsning. Jeg vil ikke forstyrre dig nu, jeg ser, du holder mere af din Bog end af mig«, sagde Lisli og vilde gaa.

»Lisli!« udbrød han med Varme, stod op og gik efter hende. »Lisli, ingen holder jeg af, som af dig, men naar jeg læser om alt dette, er det, som om jeg selv oplevede det. Ogsaa i mig, synes jeg, der rører sig noget uforklarligt — noget, jeg ikke selv forstaar, — jeg ved ikke hvad; men maaske kunde det blive andre til Hjælp og Nytte og skabe mig selv en Fremtid, saa det blev mere end en Drøm, Lisli, med Huset oppe i Bjærgene.«

Lisli saa paa ham og sagde pludselig stærkt: »Jeg forstaar nu, du maa bort herfra, ud at prøve Livet; før bliver du ikke glad heroppe mellem os. Jeg vilde ønske, jeg kunde hjælpe dig til at komme bort«, sagde hun, men saa bedrøvet ud.

I det samme hørtes en Jodlen, der gav Ekko helt op, hvor de stod.

»Det er Berthold«, sagde Lisli.

»Ja, det er mig«, svarede en munter Stemme, »som fløjter og synger alle Vegne, for at I skal give Ekko og svare mig, hvor I er. Har I hørt det? Ved I det alle-rede?« spurgte han.

»Hvilket?« spurgte de begge i eet Aandedræt.

»Jærnbanan!« udbrød Berthold triumferende over, at han var den første, der kunde bringe denne Nyhed. »Jærnbanan! Ja, nu skal ogsaa vi have Jærnbane! Der har været to fine Herrer hos Fa'r i Dag, og de kommer igen. De vil købe et Stykke af Fa'rs Skov, som Jærnbanan skal gaa igennem. Men det kan nok blive dem et dyrt Stykke Jord, for det er et Spørgsmaal, om Fa'r vil sælge det.«

»Han skal, han maa det; kan kan ikke sige nej der-til!« udbrød Roggi.

»Ja, det faar vi nok se; Fa'r lader sig ikke tvinge til at sælge sin Skov, for at Jærnbansen kan komme i Stand.«

Jærnbansen! Alle tre Børn udtalte Ordet en Gang endnu, Roggi med en jublende Betoning, som om allerede et Stykke af Livet var bragt op til ham, Lisli med en sørgmodig Klang i Stemmen, som om hendes Stilhed og Fred skulde brydes heroppe, og Berthold gnidende sig i Hænderne, som om han vilde sige: »Det kan blive morsomt, saa bliver her da Liv paa Egnen.«

Berthold havde talt sandt: der skulde anlægges en Jærnbane oppe i Bjærgene. Beboerne forstod knap, hvad det betød, men i Virkeligheden var det en Forandring af deres Sæder og Liv, naar de i Løbet af nogle Timer vilde kunne naa de store Byer, som de ved deres afsondrede Beliggenhed saa godt som intet havde haft at gøre med. Jærnbansen vilde faa den vandrende Avis, Bissekræmmeren, til at forsvinde, med Jærnbansen vilde de kunne forsende deres Frugt og Honning, og mangen en Bjærgboers Barn vilde faa Uro i Kroppen og drage fra det fædrene Hjem.

Arbejdet ved Jærnbansen skred raskt frem; Øksens tunge Hug hørtes langt ud fra de før saa stille Skove; de stolte Grankæmper maatte lade Livet for at skaffe Plads til den prustende Damphest. Ikke langt fra Kinzlis Gaard var opslaaet Bræddehytter til Arbejderne og Skure, hvor Jærnbaneskinner og Byggemateriale laa. Her var ogsaa bygget et lille Hus, hvor den italienske Ingeniør, der ledede Arbejdet ved Jærnbansen, boede.

Det var ham, som havde tilkastet Roggi et Pengestykke, og som var glad over heroppe at finde en lille

Landsmand. Han og Roggi vare snart blevne gode Venner, og det morede Ingeniøren at tale Italiensk med Drengen. Ingeniøren havde en Hund, som hed Dogg, og som holdt Vagt om Natten heroppe. Det var et stort og kraftigt, men tilsyneladende godmodigt Dyr, som Børnene gerne legede med, skønt de vare advarede mod at give sig af med den.

Stakkel! bide kunde den ikke, den havde Laas for Munden, — en Mundkurv, som Loven i de Egne paabyder det. Den saa saa træt og ked ud af Livet og laa helst med lukkede Øjne paa en solvarm Plads. Kun naar dens Herre, Ingeniøren, nærmede sig, sprang den glad op; den vidste, at saa længe den var sammen med ham, løsnede han, ja, tog endog Mundkurven helt af for nogle Timer. Men ofte havde han sin Nød med at faa Dogg til at lystre, naar han kaldte paa den, og Mundkurven igen skulde spændes paa.

Børnene havde saa ondt af den, og en Dag sagde Lisli til Roggi:

»Tror du ikke, vi turde løsne Mundkurven lidt?«

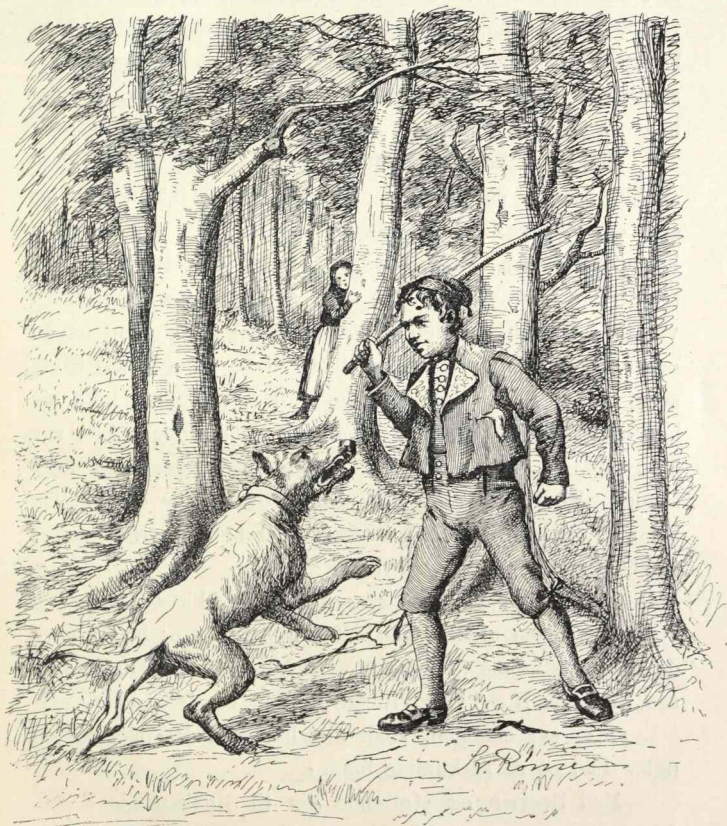
»Jeg tror, du vil«, svarede Roggi, »den skulde nok snart faa Mundkurven skubbet af. Det kunde blive en net Historie.«

»Jeg tror, Dogg er syg«, sagde Lisli. »Se selv, hvor træt dens Øje ser ud. Dens Pels er saa hed, som om der var Ild i den; tørstiger den ogsaa, skønt den ikke vil drikke.«

»Dens Pels er hed, siger du; kan det undre dig med en saadan Hede, som vi har i disse Dage. Selv Arbejderne ved Jærnbanen har faaet en Times Hviletid længer; Ingeniøren siger selv, at det næsten er umuligt at arbejde.«

Heden steg i de følgende Dage; Mennesker og Dyr gispede efter Luft. Lisli var gaaet ind i Skoven for at

søge Skygge, og Roggi havde sagt, at han straks vilde komme efter. Lisli havde lagt sig under et skyggefuldt Træ,

og overvældet af Varme var hun lige ved at slumre ind, da kun blev opskræmmet af en underlig hæs Lyd. Hvad

kunde det være? Det lød næsten som en Rævs Glammen. Hun blev saa underlig angst, noget hun ellers aldrig kendte til i sin kære Skov. Hun var sprungen op og blev nu glad ved at faa Øje paa Roggi, der kom op imod hende. Men hun stivnede næsten i Angst, da hun paany hørte den samme hæse Gøen som før, og i det samme saa Dogg komme inde fra Skoven hen imod hende.

Hunden havde ingen Mundkurv paa; den maatte have skubbet den af sig, eller dens Herre havde ikke husket at give den den paa. Dogg saa saa underlig ud, som om den brændte i Feber. Saa havde Lisli dog haft Ret, da hun for et Par Dage siden havde sagt, at den var syg. Hunden var nu kommen lige hen til hende, den sprang op af hende og rev hende omkuld. Roggi ilede til og hævdede sin Stok, som han havde i Haanden, imod den. Hunden følte sig herved tirret og vendte sig fra Lisli imod Roggi. Den rev ham omkuld, rullede ham hen ad Jorden og bed ham flere Steder. Roggi rejste sig flere Gange over Ende og slog fra sig med Stokken, tilsidst lykkedes det ham at træffe den i Hovedet, og Hunden løb hylende bort.

Lisli og Roggi bleve staaende et Øjeblik og saa paa hinanden; ingen af dem kunde faa et Ord frem; begge vare de ganske stumme af Angst. Endelig sagde Lisli, da hun saa, hvor bleg Roggi var: »Roggi, du er bleven bidt, du er syg!«

»Ja«, svarede han, »bidt mig har den, det mærker jeg nok. Lad os se at komme hjem.«

Med Besvær og støttende sig til Stokken gik Roggi, fulgt af Lisli, ned til Kinzlis. Til Trods for Smerten, som Roggi følte, var der dog en hemmelig Glæde i ham over at have frelst Lisli fra Hundens Bid.

Da de kom hjem, og Lislis Moder hørte, hvad der var sket, kyssede hun Roggi: »Du kære Dreng«, sagde hun, »du har frelst Lisli; men hvordan er det dog, du selv ser ud. Du er rigtignok bleven ilde tilredt af Dogg.« Med Sorg saa hun de mange Bid, som Roggi havde paa sit Legeme. Hun vadskede Saarene godt ud og lagde kolde Omslag paa; hun haabede derved at læge Saarene. Hun anede ikke, at Hund, der havde bidt ham, havde været syg.

Men da Kinzli og Berthold kom hjem fra deres Arbejde i Skoven og fortalte, at Ingeniøren havde ladet Dogg skyde, da grebes hun af en forfærdelig Angest, som hun meddelte sin Mand. Hun kunde sige sig selv, at naar Ingeniøren saa pludselig havde bestemt sig til at skyde sin kostbare Hund, maatte Dyret være meget sygt, og rimeligvis var Roggi bleven bidt af en gal Hund.

Hun og hendes Mand bleve hurtig enige om at sende Bud efter Doktor Wørren. Samtidig med ham kom ogsaa Ingeniøren, som havde hørt, at Roggi var bleven bidt af hans Hund, for at spørge til ham. Doktoren brændte Saarene ud, og da han var færdig dermed, gik han ind i Værelset ved Siden af og talte ganske sagte med Ingeniøren.

»Dette ser helt fortvivlet ud«, sagde han. »Deres Hund har rimeligvis haft Vandskræk og i Feber smøget Mundkurven af sig.«

»De har Ret«, svarede Ingeniøren. »Hunden har i den sidste Tid været snart dorsk, snart ustyrlig. Syg har den i ethvert Tilfælde været; men stærkt optagen, som jeg var af mit Arbejde, har jeg ikke haft min Opmærksomhed nok henvendt paa den. Først i Dag, da den hylende kom løbende ind til mig, og jeg saa Fraaden staa den om Mun-

den, stod det ganske klart for mig, hvad Dyret fejlede. Hvor tungt det faldt mig; der var kun eet at gøre: Jeg greb min Bøsse og skød min stakkels Dogg.«

»Det var rigtigt af Dem, at De gjorde det«, sagde Doktoren. »Jeg frygter for, at stakkels Roggi er bleven bidt af en gal Hund.«

»Destoværre, ja«, svarede Ingeniøren. »Man fortæller mig nu, at den i de sidste Dage har spist baade Straa og Træstykker, kendelige Tegn paa, at Dogg har haft den frygtelige Sygdom i Kroppen. Dog, mere end Hundens Død piner det mig, at jeg er ikke uden Skyld. Jeg havde løsneth dens Mundkurv; da jeg blev kaldt bort et Øjeblik, var Dogg der ikke. Han er saa rimeligvis løben ind i Skoven og har selv skubbet Mundkurven af.«

Doktoren saa meget alvorlig ud. Han sad tavs, som om han grundede paa, hvorledes han bedst kunde hjælpe Drängen.

»Stakkels Roggi«, sagde han saa, »jeg frygter for, at jeg ikke kan hjælpe ham. Stakkels Dreng; jeg holder af ham, som om han kunde være min egen Søn!«

Da bankedes der paa Døren, og Lisli traadte ind. Taarene løb hende ned ad Kinderne, og grædende gik hun hen til Doktoren.

»Er det slemt?« spurgte hun.

Doktoren nikkede bejaende.

»Men det er ikke sandt, at Hunden, der har bidt ham, var gal, vel?« spurgte hun angstfuld med Blikket hæftet paa Doktoren.

»Jo, mit Barn«, svarede han.

Da brød Lislis Graad saa voldsomt ud, saa ustandselig græd hun, at Doktoren blev ganske ængstelig derved.

»Hold op med at græde, Lisli«, sagde han. »Jeg vil jo gøre alt for at faa Roggi rask igen; men der er kun én, der kan frelse ham. Denne ene er Pasteur i Paris, og her er ingen Tid at spille; endnu straks i Morgen maa jeg rejse med Roggi.«

»De har Ret«, sagde Ingeniøren, »og Tak fordi de selv vil bringe Roggi til Pasteur.«

»Jeg maa have Doktor Gerner til at besørge min Praksis medens jeg er borte. Hvordan faar jeg Bud til ham, jeg maa tale med ham endnu i Aften.«

»Jeg rider selv ned til ham og beder ham komme«, sagde Ingeniøren og tog Afsked med Doktoren.

Men forinden gik han ind til Roggi og satte sig ved hans Leje. Han var angst og urolig for Drengen og vilde saa gerne gøre noget for ham; hans Skyld var det dog egentlig, tænkte han hele Tiden, at hans Hund havde bidt Roggi.

Som om Roggi forstod hans Tanke, strakte han sin Haand henimod ham og sagde: »Jeg har slet ikke saa mange Smerter, det gør mig bare saa ondt, at jeg maatte slaa Dogg saa haardt.«

At Dogg havde bidt hans Stork, og at den var død oppe i Skoven, turde ingen fortælle Roggi, det fik han først længe, længe efter at vide.

Den følgende Morgen rejste Doktor Wørren og Roggi. Roggis Gang var slæbende og vaklende. Han sad med lukkede Øjne i Jærnbanen; han saa intet, kun Jærnbanens

uophørlige Rullen hørte han. Den brogede Verden og det rige Liv, som han havde tørstet efter at lære at kende, rejste han lige ind i, men paa en anden Maade end han havde tænkt sig.

Doktor Wørren kørte straks med Roggi til Pasteur, hans Saar bleve undersøgte, og i Nærheden af Pasteurs Laboratorium blev et lille Værelse indrettet til ham.

Pasteur og hans Medhjælpere vare glade over at Doktor Wørren straks havde fattet den Beslutning at rejse til dem i Stedet for at opsætte det, da dette snarere muliggjorde Helbredelsen. Da Roggi var bidt af en gal Hund, gik Behandlingen af ham ud paa at indsprøjte Modgift i hans Legeme, for at forhindre Giften fra Biddet i at brede sig videre.

Da han den følgende Dag sammen med sin gode Ven, Doktor Wørren, kom ind i Lægens Værelse og saa de mange Instrumenter og Glasflasker, som stod herinde, var han et Øjeblik lige ved at give sig til at græde. Men Doktor Wørren, som saa det, hviskede til ham:

»Roggi, lad mig se, at du nu er ligesaa flink og modig en Dreng, som du var det overfor Dogg.« Saa tog Roggi sig sammen, og da Lægen klappede ham venligt paa Kinden, var al hans Frygt borte. Roggi blev nu i flere Uger med nogle Dages Mellemlum indsprøjet under Huden med den af Lægen tilberedte Modgift. Pasteur kom til at holde af den flinke Dreng, som han havde reddet.

Men hans Ophold i Paris skulde blive af stor og gennemgribende Betydning for hele hans Liv. Ingeniøren, der gerne vilde gøre noget for Roggi, raadførte sig med Doktor Wørren om Drengen, og Pasteur, som ogsaa havde faaet

en levende Interesse for sin lille Patient, raadede til at sætte ham i Pension og lade ham komme i en ordentlig Skole, og hvis han viste sig flittig og selv havde Lyst der-til, lade ham studere.

.

Aar ere gaaede, siden den Dag, Roggi var bleven bidt. Jernbanen oppe i Bjærgene har bragt Studsen og Undren med sig; selv den Dag i Dag, efter saa mange Aars Forløb, staar Bjærgboeren stille og ser undrende paa de lange, slingrende Vogntog, der rulle ud af Tunnellerne, og han vifter til de rejsende i Toget. Jernbanen har ogsaa bragt Kinzlis Gaard til at stige i Værdi; Berthold hjælper sin Fader med Gaardens Styrelse, medens Lisli gaar sin Moder til Haande i Huset. Og Roggi? . . . Ja, ogsaa han har arbejdet strengt, medens Aarene ere gaaede hen. Ikke med Plov og Hakke, men med Bogen. Strengt og flittigt har han arbejdet i disse Aar, Lyset paa hans lille Kvistkammer har ofte brændt til langt ud paa Natten, og med det første Dagskær kunde man finde ham siddende bøjet over Bogen. Roggi er bleven Læge og søger at hjælpe syge Mennesker. Han er en køn, alvorligt udseende Mand, som de fattige ikke kunne blive trætte af at rose, fordi han ikke alene hjælper dem i deres Sygdom, men fordi han altid har et venligt og trøstende Ord at sige dem.

Kun een Gang har han i alle disse Aar været hjemme hos Kinzlis. Da havde han og Lisli siddet sammen under det store Egetræ; de havde talt Ord sammen, som kun de to kendte. Bjærgfloden havde hørt, hvad de talte om; den nynnede det videre, men ingen forstod, hvad den sagde. Og i Egetræets Top havde det suset saa underligt, da de

rejste sig op. Da forstod de det gamle Træs Hvisen: kæmp og hold ud, voks jer store og kraftige, og giv Skygge og Ly til andre end jer selv.

Men selv efter at Roggi havde talt under Egetræet med Lisli, havde han mangan Gang paa sit Kvistkammer følt sig saa ene og forladt i den store By, som han som Dreng havde higit imod. Ofte havde han holdt Haanden over Øjnene og været lige ved at tabe Modet. Tvivl om, hvor vidt han kunde naa sit Maal, havde pint og plaget ham. Men da var det ham hver Gang, som om en ung Pige trøstende traadte hen ved hans Side og hjalp ham til at holde ud. Da saa han Lisli i sin klædelige Bondepigedragt; han saa hele Egnen derhjemme og Storstuen, han havde siddet i sammen med Kinzlis, og da kunde han ikke selv forstaa, at han havde kunnet længtes bort fra det Hjem, hvor de alle havde været saa gode imod ham. I saadanne modløse Øjeblikke kunde det da lyde for hans Øren som en fin Violintone, der hviskede til ham: »Kæmp for alt, hvad du har kært«, og han kunde gribe efter Lislis Gave, den lille Børnebog med de gulfede Blade. Ja, han følte det, for Lislis Skyld kunde han holde ud, give sit Liv, om det saa skulde være.

Oppe i Bjærgene undrede man sig over, at den rige Kinzlis smukke Datter endnu ingen Frier havde fundet.

Men Lisli sad og spandt i disse Aar ved sin Moders Side, og hun vidste, til hvem og hvorfor hun spandt, og har man et Maal for Øje under sit Arbejde, giver det Fart i Arbejdet og Glæde i Hjertet, og Rokken forstod godt, hvorfor den unge Piges Fod traadte den saa hurtigt.

.

Roggi var bleven en dygtig Læge, og en Dag kom han til Landsbyen, flyttede ind hos Doktor Wørren, hvem han skulde hjælpe med at tilse Egnens syge, for senere at overtage hele hans Praksis; thi Doktor Wørren var nu bleven gammel og vilde trække sig tilbage fra den ofte strænge Gerning. Hver Aften, naar Roggi var færdig, mødtes han og Lisli under det gamle Egetræ.

Foraaret var kommet, og en Dag kimede alle Kirkeklokker udover Bjærg og Dal.

Der gaar et Brudefølge, saa stort som Egnen aldrig før har set det. Alle ville være med; alle synes de, at de have Del deri.

Og alle trænge de paa, thi hvem vil ikke gerne se den smukke Lislis Brudedragt og give sin Haand til den fordums saa fattige Italienerdreng »fra Sognet«, ham, som de nu alle med Stolthed regne med til »deres egne«.

Det kimer og kimer fra Bjærg og Dal, ustandseligt, uophørligt og festligt kime alle Klokker, medens det lange Brudefølge begiver sig paa Vej til Kirken. Kinzli og hans Kone i Spidsen, Haand i Haand; Berthold og Doktor Wørren Side om Side. Lisli gaar med bøjet Hoved, som om Brudekronen, hun bærer, var hende altfor tung.

Fra alle Huse vaje Flag og brogede Baand, og Børnene strø Blomster paa deres Vej, og der er ikke den usleste Stodder i Bjærglandsbyen, som i Dag ikke er bleven bespist ved Kinzlis Bord og har faaet en Pengegave med paa Vejen.

Solen gløder over Bjærgene, Bægeret gaar fra Haand til Haand, og Spillemandene med lange, røde Sløjfer hængende ned fra Skuldrene spille lystigt op til Dans. Under

Spillet synge de højt og gør i deres Glæde de mærkeligste Spring, medens de af og til pludselig danse ned mellem de dansendes Rækker, idet de stryge Violinen og blæse paa deres Horn. Om Aftenen følger hele Brudefølget det unge Par paa Vej til deres nye Hus, som Kinzli har ladet bygge til dem. Her oppe imellem Bjærgene skal »den lille Doktor« nu bo, og alle ere de glade over at skulle have Roggi til Læge.

Men nede ved Stenbruddet, hvor Roggis Fader satte Livet til, er der i Dag slynget en Krans af vilde Roser og Forglemmigejer. Den er saa tyk, at den næsten ganske dækker Indskriften paa Stenen: Ingen ved Tid eller Sted, naar han skal kaldes herfra.

Den har Lisli bundet og sammen med Roggi lagt den herhen Dagen før deres Bryllup.

